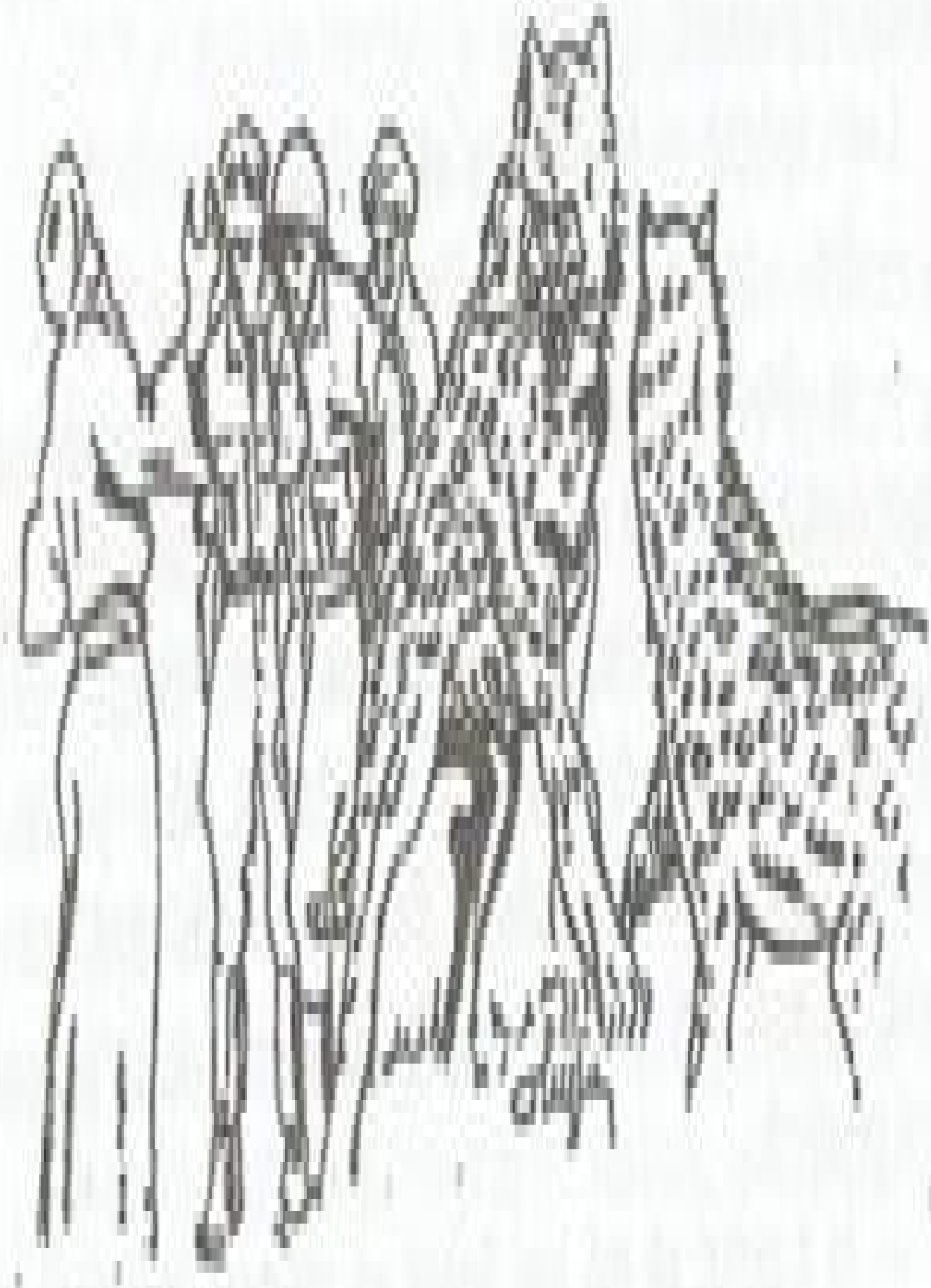

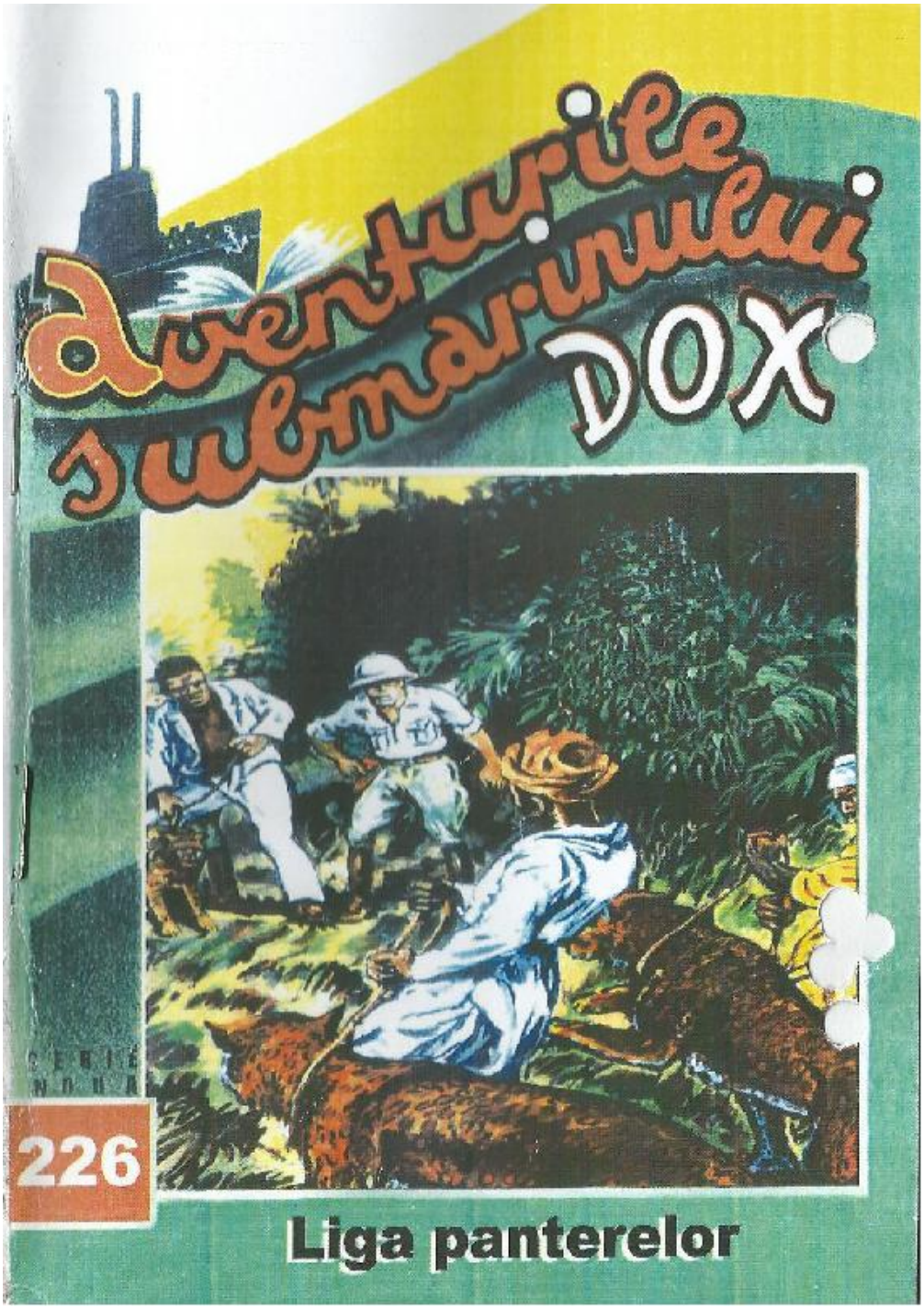
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
226
Liga panterelor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 226

LIGA PANTERELOR

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O ÎNTÂLNIRE NEOBIŞNUITĂ

AM PĂRĂSIT BANHARA, un oraş indian ce aparţinea Provinciei centrale Nagpur şi ne-am apropiat de ţinutul muntos ce făcea parte din lanţul munţilor împăduriţi Satpura. Voiam să vizităm Nagpurul, capitala provinciei cu acelaşi nume şi să ajungem acolo, încă înainte de ivirea serii.

În stânga noastră curgea Malinganga de-a lungul drumului prăpăstios de care, iar într-unul din care trase de boi, călătoream noi.

Ultima noastră aventură ne-a măcinat puţin nervii şi nădăjduiam ca la prietenii noştri din Nagpur vom găsi răgazul să ne odihnim şi să ne refacem puţin.

Marian picotea alături de mine şi nu era de mirare întrucât soarele nemilos îşi arunca săgeţile perpendicular în capul nostru dintr-o boltă albastră impecabilă, neumbrită de nici-o fărâmă de nor. Ne cam chinuia setea.

Chiar Pongo, care era obişnuit cu asemenea temperaturi, frecvent întâlnite în libata sa africană, arăta cam moleşit. Maha stătea şi el culcat la picioarele uriaşului negru tot atât de moleşită de căldură.

Treceam chiar acum printr-un ţinut prăpăstios, iar pe ambele laturi ale acestuia străjuind stânci înalte de cel puţin cincizeci de metri.

L-am zgâlţâit pe Marian, care sări speriat în sus.

— Ce… ce s-a întâmplat, bâigui el, frecându-se la ochi.

— Ia uite-te puţin la peisajul ăsta Mariane, i-am spus eu. Uşor de tot le-ar veni duşmanilor noştri să ne atace aici.

Marian se uită mirat la mine şi părea că nu-nţelege o iotă din ce spuneam. Aruncă o privire fugară spre peisajul înconjurător, după care zâmbi.

— Dacă procedau aşa, eram morţi de mult, dat putem fi liniştiţi, nu există nici un pericol prin preajmă. Ai fi putut să mă laşi liniştit să picotesc mai departe Robert, mă apostrofă el. Sunt obosit şi pe deasupra toropit de căldura asta!

Se pregătea chiar să caşte niţel, dar se reţinu după ce Maha, care stătuse până-atunci liniştit, începu deodată se mârâie. Ne ridicarăm binişor capetele şi Pongo dădu şi el semen de-nviorare, ca un animal de pradă, căruia-i mirosea ceva în apropiere.

Lui nu-i scapă nici un buchet de floricele care-ar atârna de unul din colţurile stânci.

— Nu se vede nimic *Masser,* făcu el, după o vreme şi-şi trece degetele peste blana strălucitoare a ghepardului nostru.

Animalul nu se linişti însă dintr-atâta lucru, ci-ncepu să mătură nervos în jur cu coada. Deodată Maha sări în picioare şi uriaşul negru avu chiar probleme în a-l împiedeca să sară din vehicul. Chiar şi căruţaşul care se lăsase pe-o rână, stând pe capră-n faţa noastră, mânându-şi animalele de tracţiune, pe cei doi zebu, tresări speriat, văzându-şi patrupedele cum se opresc deodată.

Un tremur de frică parcă le cuprinsese spinările. Marian se ridicase-n picioare-n căruţă şi scoase un strigăt de surpriză când în spatele nostru – şi priveliştea zău că era cumplită – se năpusti un cârd de… pantere!

Am întâlnit destule aventuri şi lucruri uimitoare pe toate cele cinci continentele, dar tabloul care ni se oferi acum era atât de neobişnuit şi de grozav totodată, încât de uimire nici n-am mai fost în stare să ducem mâna la arme. N-ar fi folosit la mare lucru şi dac-am fi făcut-o, dar ce puteai întreprinde în faţa a zece exemplare din aceste splendide feline, de stirpe indiană, care cel puţin în strălucirea blănii dacă nu în greutate aminteau de suratele lor sud-americane, jaguarii.

Am întâlnit aceste superbe animale încă în Java, deşi nu le-am cunoscut foarte de aproape. Javanezii le numesc „*Matjang tutul*”, ceea ce înseamnă „tigrul pătat”.

Bine-nţeles că nu se aseamănă tigrului, în ceea ce priveşte forţa şi ferocitatea dar îl întrec când vine vorba de îndemânare şi eleganţa mişcărilor.

În India rar ne-a fost dat să ne-ntâlnim cu pantera. Cu atât mai mult era de mirare să-ntâlnim această felină, care de cele mai multe ori e singuratică, exceptând cazurile de împerechere, când nu stă în doi, într-o adevărată turmă, sau haită, cum s-o fi zicând mai bine.

Am pus mâna–n cele din urmă pe armă, atent, să trag asupra animalelor care veneau în salturi, înainte de-a ne ajunge, vrând să-mi vând pielea cât mai scump cu putinţă.

Marian, pe care întâmplare î-l făcu numai decât mai vioi, îmi dădu peste mână strigându-mi:

— Nu trage! Uite animalele nu ne atacă pe noi. Ciudat…. Pongo îşi dădea acum osteneala să-l domolească pe Maha cu cuvinte blânde liniştitoare. Se uită şi el asupra panterelor care veneau în salturi – dar nici nu se uitau spre noi – şi trecură vârtej de-a stânga şi de-a dreapta vehiculului nostru în direcţia Nagpur, dispărând în colbul drumului. Să fi fost o vedenie? Pongo se freacă la ochi, de parcă acum s-ar fi trezit

din somn. Nici eu nu-mi puteam explica deloc apariţia sau viziunea pe care-o văzusem!

Miraţi ne-am uitat unul la altul. Să fi trăit din nou, ceva unic, nemaiauzit şi nemaiîntâlnit?

Domol, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, cei doi zebu îşi reluară din nou drumul lor… Numai conducătorul, angajat la Bandera, păşea cocoloşit de tot, sus pe capră din care-şi conducea bidivii.

— Ce să-nsemne asta Mariane? Ce părere ai? l-am întrebat în cele din urmă pe prietenul meu.

Marian, părea cufundat în gânduri, aşa că dură, până când vorbi din nou.

— Nu-mi pot explica pe moment apariţia asta ciudată a haitei de pantere. Mai ciudat este că goneau cu-n scop anume şi-au trecut pe lângă noi aproape fără să ne observe.

— Poate că e vorba de animale domestice, încercai eu o explicaţie.

Marian dădu din cap gânditor.

— Ai dreptate cred, Robert! Domesticite! S-au dresate aşa pentru un anumit scop. Altfel ar fi greu de explicat ce-am văzut. Se pune întrebarea: În ce scop au fost dresate astfel animalele? Şi mai departe! Cine e atât de nesăbuit să le dirijeze pe un drum bătut de care? Tu ce părere ai Pongo? zise el întorcându-se spre uriaşul negru.

Faţa lui se schimonosi într-o largă grimasă:

— *Masser,* eu cred Pantere ascultă de ordine, duc ştiri…

Marian dădu numai din cap aprobator şi-l bătu pe umeri amical pe uriaş.

— Deci eşti de părere că panterele fac un serviciu de curieri între două localităţi necunoscute, care se află în legătură. Păcat că n-am putut captura nici o felină. Concluzia asta nu-i de aruncat, deşi e greu de digerat. Panterele sunt animale de pradă, a căror dresură e foarte grea de realizat. Şi dacă-ar mai fi vorba de-un singur exemplar, dar o întreagă haită? Sunt lucruri însă pe pământul ăsta care scapă înţelegerii noastre. Am trăit doar în India întâmplări care erau la graniţa miracolelor.

— Dacă Panterele reprezintă totuşi o ştafetă de curieri, atunci nu pot acoperi decât o distanţă mică, altfel serviciul ăsta de comunicaţii ar fi greu de realizat între expeditori şi adresanţi. Sunt convins că animalele vor face cale-ntoarsă în foarte scurt timp, îmi exprimai la rându-mi opinia.

— Atunci dacă-i aşa să vedem dacă vom reuşi să izolăm şi să prindem una din feline.

— Trebuie să fie vorba de ştiri secrete, altfel nu s-ar fi decis asupra unui astfel de mijloc de comunicare.

— Sunt sigur că autorităţile britanice n-au habar din ce se petrece aici, Robert.

— Şi eu cred tot aşa, Mariane.

Marian îi strigă câteva cuvinte căruţaşului care-şi reluase locul cu stoicism pe capră. Acesta îşi opri de-ndată perechea de zebu. După părerea mea, nu puteam fi prea departe de Nagpur. Deci părerea mea nu putea fi prea departe de Nagpur. Deci nu ne va fi prea greu s-ajungem în oraş pe jos, dac-o fi cazul. Poate că va trebui pentru la noapte să renunţăm la o hrană caldă şi-un adăpost stabil deasupra capului, dar asta nu conta prea mult, dacă puteam să rezolvăm în schimb un mister.

Marian îi spuse căruţaşului că ne dispensăm pe mai departe de serviciile sale şi că poate să-şi întoarcă căruţa şi s-o ia înapoi către Bandara, după care îi dădu un bacşiş generos.

Indianul ne mulţumi, în timp ce noi ne dădurăm jos cu bagajele noastre din căruţă.

Pentru căruţaşul nostru n-a fost un lucru uşor să-şi întoarcă căruţa pe şoseaua asta strâmtă, dar de bine de rău, îi reuşi până la urmă, deşi animalele astea zebu, destul de sperioase îi dădură de multe ori de furcă. Încetul cu încetul, căruţa dispăru din raza privirilor noastre, luând-o înapoi pe drumul pe care venisem.

— Cât crezi că mai avem până la Nagpur, Mariane, întrebai eu, acum, văzând cum căruţa dispare-ndărătul unui nor de praf.

— Nu cred că mai ajungem azi la destinaţie, veni răspunsul laconic al prietenului meu, uitându-se în toate părţile ca şi cum ar fi căutat un loc potrivit, unde să ne ascundem fără a fi văzuţi.

Pentru un automobil şoseaua nu era deloc potrivit, dar exista una şi pentru astfel de vehicule, care făcea însă un ocol mai mare până să ajungă la Nagpur şi care lăsa lanţul de munţi mult la dreapta.

Noi însă am preferat drumul prin lanţul muntos întrucât voiam să cunoaştem mai bine ţinutul.

Braţul lui Marian indică spre un tufiş, ce crescuse înspre stânci, acolo ar putea exista o peşteră sau o grotă cât de cât care ne-ar putea ascunde. Locul nu se ridica cu mai mult de un metru deasupra solului. Pongo se repezi într-acolo, pentru a cerceta terenul. El ne-a făcut semn înfrigurat să ne apropiem. Ne-am apropiat de locul arătat de Pongo şi spre

mirarea noastră am descoperit nu numai o peşteră ci chiar un gang care era destul de spaţios pentru a face loc mai multor oameni. Pietroaiele, stâncile de cretă se deschiseră înspre înăuntru. Intrarea era mascată atât de bine de tufiş, că trecătorilor întâmplători nu le-ar fi dat niciodată prin cap că aici s-ar găsi aşa ceva practicat în structura stâncilor.

— Să aşteptăm aici, deci, desfăşurarea evenimentelor. Pongo, tu ar trebui să încerci, dacă panterele vor veni într-adevăr îndărăt să prinzi una, fără s-o răneşti într-un fel, spuse Marian.

— Oamenii care au în grijă panterele, vor observa doar de-ndată, dacă lipseşte unul din animale.

— Păi să observe liniştiţi! replică Marian. Fireşte că sunt conştient că astfel vom atrage atenţia asupra noastră. Numai aşa vom putea da de urma secretelor, pe care le acoperă întâmplările astea, de plăcere nu cred că se ocupă nimeni cu dresarea unor pantere care să facă serviciul de curieri între Bandara şi Nagpur.

Asta aşa era. Gândurile mele o luaseră deja razna. Am cercetat peştera şi am stabilit că aceasta ducea în adâncime încă vreo câţiva metri şi dădea într-un gang care, după câteva sute de metri, începea să coboare treptat, dacă nu cumva îşi continua coborâşul până ce ajungea sub fluvial Malinganga. Acest lucru era important de stabilit, după cum se dovedi mai târziu. Pongo îşi începuse între timp să-şi facă preparativele pentru a prinde o astfel de panteră, dacă s-ar întoarce. Se retrage într-o parte a intrării în peşteră, după ce avu grijă să-l lege pe Maha de trunchiul unui copac. El însuşi se ascunse în spatele unui tufiş mai scund şi mai bogat în frunze şi plini de ţepi.

Abia acum ne bătu la ochi că n-am întâlnit pe-ntregul parcurs al căruţei noastre trase de zebu, nici măcar un suflet de om, deşi şoseaua pe care am folosit-o constituia legătura directă dintre Bandara şi Nagpur.

Eu şi cu Marian, ne-am aşezat pe jos în peşteră, în timp ce prietenul meu se gândea mai departe, la întâmplările stranii de astăzi, n-am cutezat să-l mai întrerup, ştiind prea bine că va vorbi singur când ideile i se vor cristalizat. În cele din urmă începu:

— Ascultă-mă bine Robert! India a devenit o ţară fierbinte, unde se urzesc comploturi de tot felul uneori susţinute de prinţi de odinioară, toate îndreptate împotriva guvernului, pentru a scutura jugul dominaţiei britanice şi-a recăpăta suveranitatea. Puţinele sunt cercurile indiene care doresc ca acest irezistibil marş spre neatârnare să se facă cu

paşi mai lenţi şi în mod mai precaut. Au fost şi în trecut vărsări de sânge. Mahatma Gandhi este unul dintre puţini care doresc să păşească pe drumul acesta legitim. Lucrurile de acum în India se aseamănă celor petrecute odinioară în Irlanda, când a-nceput lupta împotriva neatârnări. La început Sir Roger Casement a fost spânzurat apoi a fost necesar să se recunoască suzeranitatea Irlandei. Cam aşa ceva se va petrece şi în India, poţi fi sigur. Desfăşurarea naturală a evenimentelor nu poate fi împiedecată. Asociaţia asta de pantere, cred că duce la un astfel de grup, care are-n calcul scopuri politice asemănătoare – adică lupta împotriva dominaţiei britanice, pentru neatârnare. O bandă oarecare de răufăcători nu ar dispune niciodată de suficienţi bani pentru a dresa un asemenea număr de pantere şi nici nu s-ar folosi de un asemenea serviciu de informaţii. Lucrul acesta e cunoscut în regiune şi de aceea vizitiul nostru s-a lăsat foarte greu convins să folosească drumul direct prin lanţul de munţi şi nu ruta ocolitoare pe care o folosesc şi automobilele. Tot ce se petrece aici ne arată că este vorba de probleme politice, emanate de persoane influente din păturile înalte ale societăţii. Ce părere ai?

Am mărturisit faptul că Pongo se-ndeletnicea tocmai acum cu capturarea unei pantere din grup, aceasta mă interesa pe moment mai mult de cât orice. El instalase o capcană la marginea şoselei şi părea sigur de reuşită, o expresie de mulţumire se oglindea deja pe faţa lui. Părea să fie convins că nu va trece în următoarele ore nici un om prin defileu, mă uimea capacitatea lui Pongo de-a se ocupa întotdeauna cu lucrurile cele mai importante la momentul dat.

Stătea acolo, mascat faţă de şosea cu picioarele încrucişate, aşteptând răbdător, insensibil la razele soarelui, care-i cădeau perpendicular în creştet.

Ca şi Marian de altfel, Pongo era ferm convins că panterele se vor întoarce, numai că nu bănuia poate adevăratul motiv al acestui serviciu de curieri prin feline. Marian căzuse din nou pe gânduri şi nu mai scotea nici o vorbă, pe când eu nevoind să-l tulbur îmi imaginam cum se vor desfăşura în curând evenimentele. De fapt ne privea pe noi că cineva se servea pentru un serviciu de curieri de pantere dresate? În Europa îl privea pe cineva dacă ar fi folosit câini dresaţi?

Deodată Pongo trase cu putere aer în piept, în timp ce Maha, începu să mârâie încetişor, semn că cineva se apropia pe şosea. În timpul orei pe care-o petrecusem ascunşi în peşteră nici un om nu trecuse prin apropiere. Se părea că

drumul era evitat de trecători, de parcă ar fi fost „tabu”. Maha începu să biciuie cu coada pământul şi trăgea de zgarda de piele încoace şi încolo în timp ce ochii îi scânteiau. Puteam urmări uşor din locul meu fiecare mişcare a ghepardului şi aşteptam cu nervi încordaţi ce-o să mai urmeze. Pongo îşi ridică în sfârşit capul şi privi drept înainte.

Dacă urmăreai direcţia privirii camaradului nostru negru, aceştia duceau către capătul defileului care părea ca o gaură de tunel pentru calea ferată. Câmpul de privire era foarte îngust şi astfel, apariţia unui om sau a unei fiare putea fi de departe sesizată.

Şi felinele veneau într-adevăr! Păreau să cunoască drumul foarte bine întrucât acum goneau ca o haită înfometată de lupi. Perspectiva era magnifică, dar îngrozitoare totodată, animalele aveau un astfel de tempo încât nici nu se mai punea problema c-ar putea adulmeca oamenii cu viteza asta. Ce animale superbe se găseau printre ele! Dresorul se putea bizui cu totul pe animalele astea. Cine şi-ar fi putut închipui că erau purtătoarele unui mesaj politic? Doar Marian ajunse la ideea asta datorită comportamentului nenatural şi în haită al felinelor.

Un mormăit înfuriat ne mută privirea înainte. În faţa unei pantere care pufnea mânioasă stătea ghepardul nostru.

Minunat tablou! Ca doi rivali puternici nu se scăpau din ochi. Pantera se pregăti de săritură, sări, ghepardul se dădu-n ultimul moment deoparte şi felina, sora lui, căzu…. În groapa pe care-o săpase Pongo cu sârg mai devreme.

Uriaşul negru aruncă cu îndemânare un fel de plasă confecţionată-n grabă din împletitură de crengi deasupra gropii. Un colţ al gropii îl lasă liber, pentru a-i arunca animalului un laţ în jurul gâtului. Nimeni în afară de Pongo n-ar fi reuşit să facă treaba asta!

— Pantera are o zgardă-n jurul gâtului *Massers!* ne strigă el şi arătă în jos spre felina care se mişca ca turbată.

— Pe zgardă e imprimat un număr, constată repede Marian, care se apropiase pentru a arunca o privire-n groapă. Numărul 9. Deci pantera cu numărul 9. Pongo, încearcă s-o legi!

Pongo trase de laţul pe care-l aruncase în jurul gâtului animalului, astfel încât acesta nu mai primea aer. După ce pantera în încercarea ei disperată de-a respira începu să bată aerul cu labele, apoi să gâfâie şi să devină brusc „moale” uriaşul negru sări în groapă şi-o leagă cu mare îndemânare, îndepărtându-i laţul. Pentru că nu voiam în nici un caz să ucidem animalul.

Ca pe un colet scoase trupul animalului afară din groapă şi-l depuse în şosea. Sări el însuşi afară şi transportă coletul în peşteră. Felina scuipa şi fornăia dara sta nu-i ajuta la nimic! Era prinsă şi noi încercam acum s-o cercetăm.

Mai întâi Marian îi îndepărtă zgarda, care era alcătuită dintr-un material foarte elastic. Materialul era împăturit de mai multe ori. Se dovedi că-n mijloc conţinea o foiţă subţire de hârtie, scrisă atât de mărunt că de-abia putea fi descifrată cu ochii, fără lupă.

Marian desprinse foiţa şi-o strecură necitită în buzunar. Scrisul părea să fie în hindustană şi nu accesibil oricărui.

— Iată ceva ce-o să-l bucure pe bătrânul nostru prieten, profesorul Cornweel din Bombay. Din păcate suntem prea departe pentru a apela la ajutorul lui. Să sperăm că şi-n Nagpur vom găsi pe cineva care să fie în stare să descifreze hieroglifele astea.

Marian nu răspunse nimic vorbelor mele, ci privi pantera cu atenţie, care în ultimele minute devenise ciudat de liniştită. Cât de mult se zbătuse la-nceput pe atât de liniştită stătea acum.

Pongo arată spre ochii felinei, după care spuse:

— Pantera nu mai are mult de trăit! Cu asta o întoarse pe cealaltă parte, fără ca să se opună sau să pufăie.

Cu animalul ăsta se petrecuse o schimbare majoră: ochi marii pisici îşi pierduseră strălucirea, agresivitatea scăzuse la zero. Nu părea să aibă dureri, dar se stingea pe picioare! Starea asta nu putu să-i fie provocată de scurtul timp în care Pongo îi tăiase cu laţul, răsuflarea.

După un sfert de oră, animalul era mort. Oricât am examinat-o cauza morţii panterei părea să ne scape. O nouă enigmă…

II
SOLIA MISTERIOASĂ

AM AŞTEPTAT CURIOS, să văd, ce-o decide Marian. Nu voiam şi-l influenţez sau să-i reproşez ceva, dar am rămas la părerea că, capturarea panterei ne va băga într-o aventură foarte primejdioasă. Că animalul era mort avea şi dezavantajul că nu-i mai puteam găsi pe expeditori urmărind pur şi simplu felina vie. Moartea panterei îl mai înştiinţa pe iniţiatorul acestui serviciu de curieri că ceva se petrecuse.

Faptul că aceasta purta un mesaj în zgardă era meritul lui Marian că-l bănuise şi i se adeverise. Îmi era însă clar că-n viitorul apropiat vom fi urmăriţi sau cel puţin puşi sub observaţie. Cuvintele prietenului meu îmi întrerupseră şirul gândurilor.

— Va trebui să ne grăbim să ajungem la Nagpur, Robert, spuse el. Pantera o vom lăsa aici. Nu putem să ne ocupăm cu îngroparea ei.

Înainte de toate trebuie să avem grijă de mesajul găsit. Sunt sigur că expeditorul va intra în mare necaz că a pierdut pantera şi-o să suporte consecinţele şi cu atât noi, care ne-am vârât nasul în treburi care nu ne privesc. Asta cel puţin după canoanele indiene.

Pongo care ascultase cu atenţie cuvintele lui Marian nu mai întrebă nimic şi nu mai şovăi deloc, înşfăcă pantera pe umerii săi puternici. O duse până-n şosea şi-o aruncă într-un tufiş.

După aceea umplu groapa săpată şi-o nivelă cât mai bine. Totul s-a petrecut foarte repede, după care ne-am pus în marş către Nagpur, întrucât după hartă ar fi trebuit să ajungem acolo în trei ore, dacă n-ar fi intervenit ceva neaşteptat.

Acum ne deveni clar c-am comis o greşeală, dispensându-ne de căruţa trasă de zebu, întrucât trebuia să parcurgem întreaga distanţă pe jos.

Dar era stilul nostru să regretăm lucrurile pe care nu le mai puteam nici cum îndrepta. Aşa că păşirăm mia voiniceşte şi făcurăm şi oarecare progrese, în marş. Pe măsură ce ne apropiam de oraş eram tot mai pătruns de sentimentul că ne păştea un mare pericol acolo.

— N-ai putea şi singur să descifrezi mesajul, Mariane, îl întrebai eu, în timp ce transpiraţia îmi curgea şiroaie de pe corp.

Marian nu-mi răspunse în cuvinte ci scutură numai capul şi privi cu îngrijorare în jur. În privirea sa se oglindea teama că-n orice moment ni se putea întâmpla ceva neplăcut.

— Mariane, începui eu din nou, după un timp. M-am uitat cu atenţie la ceas. Pantera a murit după căderea ei în captivitate cam la un sfert de oră după aceea. Să mai socotim încă 15 minute pentru timpul folosit de Pongo pentru instalarea capcanei şi face exact o jumătate de oră.

— Ştiu ce vrei să spui cu asta Robert, răspunse Marian, aruncându-mi un zâmbet încurajator. Câţi kilometri poate o panteră, care aleargă din răsputeri să acopere într-o jumătate de oră? De aici vrei să faci o aproximare a distanţei faţă de locul unde animalele au fost aşteptate.

— Chiar aşa! Nu ştim nimic de cât timp panterele erau pe drum, înainte de-a ajunge la noi. Prea mult timp însă nu cred să fi trecut. Deci nici locul de unde au venit nu putea fi prea departe. Cu atât mai puţin locul spre care zoreau, întrucât ar fi vorba doar de-o jumătate de oră. Să adunăm înc-o jumătate de oră, între apariţia şi dispariţie şi se face o oră. Marian nu răspunse nici de data asta nimic ci îşi mări viteza de marş. Se părea că se grăbea foarte mult să ajungă odată la Nagpur. Asta nu putea avea legătură numai cu teama care se întipărise pe faţă de ceva imprevizibil.

Mi-am dat toată silinţa să ţin pasul cu Marian, cât despre Maha, trebuia din când în când să facă câte un salt pentru a recupera şi el distanţa. Pongo păşea alături de noi, ca una din creaturile primitive ale junglei, făcute anume pentru a ne proteja. Dar mai era oare suficientă prezenţa acesteia ca să taie cheful eventualilor atacatori?

Eram deja de două ore pe drum şi nu întâlnisem încă picior de om. Peisajul se schimbase de câteva ori dar îşi păstra romantismul său. Se putea pune oare pe seama nervozităţii mele faptul că împrejurimile deveneau din ce în ce mai sălbatice? Sau era poate numai gândul la foiţa de hârtie cu scrisul misterios pe care-o găsise Marian în zgarda panterei?

La orizont începu deja să se adune norii negrii, se anunţa o furtună.

Se-ntunecase vizibil în plină zi aşa cum se-ntâmplă la tropice când apare din senin un uragan, pentru a trece tot atât de repede.

Se făcuse atât de întuneric că aproape un distingeam împrejurimile, astfel încât dac-o prăpastie mi s-ar fi deschis în faţă, ne-am fi putut prăbuşi în ea, fără posibilitatea de-a ne da ajutor unul altuia.

Nu mai păşeam deja, unul lângă altul, ci unul în spatele celuilalt. La început era Marian, eu la mijloc şi Pongo la urmă, deşi în alte ocazii, eu încheiam de obicei şirul.

Furtuna gonea deja peste coroanele bogate ale copacilor din jungle care era aproape, aplecându-le în direcţia de batere a vântului.

Strigăte de animale răzbăteau din pădure în mod fragmentar. Oamenii cu nervii slabi se puteau speria de-a binelea.

Un fulger lumina totul, urmat apoi de-o detunătură grozavă. Nu cumva a apărut un chip necunoscut lângă mine, care-n lumina strălucitoare a fulgerului mi se părea teribil de schimonosit? Să mi se fi părut numai, să mă fi lăsat şi pe mine nervii şi-acum să văd fantome?

Întunericul creştea mereu în intensitate, în timp ce noi ne străduiam să răzbatem mai departe. Marian păşea tot mai repede. Deodată dispăru din raza vederii mele. I-am strigat numele. N-am primit nici un răspuns.

— Mariane! Nimic nu se-ntâmplă.

— Pongo! Cu-n pas uriaş, acesta se grăbi să mă ajungă şi strigă în tumultul care se dezlănţuise:

— *Masser* strigat?

— Marian a dispărut, am urlat eu drept răspuns.

— *Masser* Farrow dispărut? întreabă Pongo îngrozit. Dar ce era în mintea noastră?

Ne-am oprit o clipă.

Uriaşul tremura uşor şi simţeam asta când îşi puse mâna pe umărul meu.

Subit se întoarse într-o parte şi o luă la goană spre jungla apropiată care mergea paralel cu şoseaua.

M-am oprit, ne mai îndrăznind să fac un pas. Pongo care-l avea pe Maha lângă el şi ghepardul adulmeca apropierea unui duşman. Cu un salt ghepardul dispăruse în junglă şi Pongo îl urmase. Asta puteam să recunosc în ciuda furtunii.

Trecuseră secunde pline de teamă în care tremuram pentru viaţa prietenului meu. Cum a apărut diavolul ăsta cu faţa schimonosită în mijlocul şoselei, tocmai în toiul furtunii, pe când tuna şi fulgera? Cine era străinul pe care-l văzusem? Un fachir? Chipul ascetic al acestuia aducea ce-i drept cu faţa unui fachir, dar ochii – Dumnezeule, ochii? Ca o stafie apăruse silueta asta, pentru o clipă numai şi acum dispăruse din nou.

Ce era de făcut?

Încordat pândi din nou, singur acum în drum. Dar numai vântul mai era de auzit şi tunetele asurzitoare ale furtunii. Unde era Pongo acum, să fi dispărut şi el?

Am simţit ceva moale cum mi se freacă de genunchi. Am privit în jos: Maha! Pentru o secundă inima mi-a încetat să

bată.

A venit ghepardul să mă ia, acum că dispăruse şi Pongo?

Poate că aşa era, fiindcă-i stătea-n obicei credinciosului camarad negru, în felul ăsta să-mi vestească nenorocirile.

Dintr-odată l-am văzut din nou lângă mine pe Marian. Apăruse!

În clipa aceea n-am putut să scot nici-o vorbă.

— Portmoneul cu bucata de hârtie, s-a dus, spuse el cu ciudă. Individul m-a doborât la pământ de-ndată ce-a fulgerat. Nu m-a lovit prea bine aşa că m-am ridicat şi-am alergat după el în junglă. A fost un noroc c-ai remarcat dispariţia mea imediat. Maha l-a adulmecat repede, dar individul s-a căţărat repede într-un copac de unde ghepardul nu-l mai putea ajunge. Ce prostie că mi-am pierdut portmoneul. Trebuie să ne grăbim acum cât putem spre Nagpur ca să putem acolo, încredinţa cazul cât mai repede poliţiei.

În timp ce ploaia cădea în trompe, noi alergam atât cât ne ţineau picioarele şi plămânii spre oraş.

Deja străluceau în depărtare luminile Nagpurului. Marian devenise din nou taciturn şi nu era de mirare, ţinând cont prin ce trecuse. Iată c-am fost observaţi fără ca noi să ne dăm seama. Doar aşa putea şti fachirul unde-şi pusese Marian portmoneul cu hârtiuţa. Diavolului ăluia îi venise de minune în ajutor furtuna pentru a intra din nou în posesia însemnatei hârtii.

Fachirul cu siguranţă că-ntre timp a părăsit copacul şi s-a grăbit la ai săi. Am fost bătuţi şi păcăliţi de data asta!

Ce însemna înfrângerea asta pentru Marian un om atât de ambiţios îmi puteam singur imagina, dar el nu purta nici o vină asupra celor petrecute.

Nagpur sau mai numit şi Nagpore este reşedinţa guvernatorului districtual, răspunzător pentru provinciile Wardha, Badhara, Balaghat şi Chanda.

Majoritatea locuitorilor sunt hinduşi şi de aici puternice sentimente de neatârnare şi revenire a puternicului regat de odinioară. Locuitorii îşi stimează şi-şi iubesc conducători şi pe Rajahii lor şi mai mult.

De-ndată ce ne anunţarăm la comandatura Poliţiei care rezida într-un Palat modern, furăm introduşi numaidecât. Numele de Farrow avea şi aici rezonanţa lui.

Pongo care aştepta împreună cu Maha pe coridor, fu înconjurat de-o grămadă de funcţionari ai poliţiei care se zgâiau la el. Se zvonise din păcate prea repede c-am ajuns în

oraş şi-n consecinţă aveau tot timpul să-şi desăvârşească pregătirile împotriva noastră.

— Mă bucur pentru ocazia care mi s-a oferit, pentru a vă cunoaşte, ne salută şeful poliţiei, un oarecare Mr. Brown. Să sperăm să nu un „caz" va aduce la Nagpur, ci doar dorinţa de a vizita oraşul nostru frumos şi de-a vă odihni câteva zile. Vreţi să-mi faceţi onoarea de a fi oaspeţii mei, zilele astea, cât veţi fi prezenţi în oraş?

Mr. Brown, un om extrem de amabil îşi dădu toată osteneala să ne asigure că nici în Nagpur şi nici în împrejurimi nu se petreceau lucruri care-ar fi putut să ne neliniştească. Cu atât mai surprins rămase, după ce Marian îi relată în câteva cuvinte ce ni se-ntâmplase pe drumul către Nagpur. Mr. Brown a rămas încremenit deodată în faţa fotoliului său, clătinând numai capul încoace şi încolo, de-ndată ce Marian terminase ce avea de spus.

— Dacă n-aţi fi dumneavoastră domnilor, ceia ce-mi povestiţi acum aş crede că am căzut pradă halucinaţilor.

Marian se-nclină mulţumind pentru compliment.

— De necrezut! Un serviciu de curieri prin pantere între Bandara şi Nagpur, ce evenimente se pot petrece atât de importante între cele două localităţi ca să fie nevoie de-o astfel de metodă de comunicare?

— Dac-aş mai fi în posesia hârtiei scrisă-n hindustană, poate am fi putut-o afla chiar acum. Altfel totul de bazează pe presupuneri. Domnule Brown, n-ai dumneata cunoştinţă totuşi de un element cât de minor în legătură cu această problemă?

— Nimic, dar absolut nimic domnilor! Sunt cel mai surprins dintre toţi. Dumneavoastră nu ştiţi ce-ar putea fi aşa de important încât să se recurgă tocmai la aşa ceva?

Marian ridică numai din umeri.

— Pot doar bănui că sunt probleme politice şi-atâta tot, spuse Marian calm.

Un pic cam corpolent, Mr. Brown sări din fotoliul său şi străbătu cu paşi mari camera.

— Motive politice? Hm, asta-i interesant! Aşa ceva am avut din belşug în ultima vreme. După care tăcu.

Marian urmări fumul ţigări sale, după care se adresă din nou şefului poliţiei.

— Întrucât pantera este moartă, iar eu am pierdut hârtia, trebuie să-ncepem din nou de la început. Bineînţeles că adversarii noştri vor fi mult mai precauţi de-acum, asta este clar. Să sperăm că planurile lor sunt de-abia în faza incipientă şi că ne mai rămâne timp să-mpiedecăm ce e mai

rău. Mai întâi trebuie să cercetăm de unde anume vin panterele şi încotro se duc exact şi-apoi vom mai vedea ce-i de făcut.

— S-ar merita oare să instalăm o patrulă de poliţie pe şoseaua directă între Bandara şi Nagpur, întreabă Mr. Brown.

Marian neagă oportunitatea unei astfel de idei.

— Prea ar bătea la ochi. Deocamdată acest serviciu prin pantere l-am stabilit că există numai între Bandara şi Nagpur, dar nu avem nici o informaţie dacă nu e mai larg răspândit. Poate că e-o metodă nouă de-a elibera India de sub dominaţia britanică, se poate presupune orice, peste tot domneşte tensiunea.

— De partea cui stă simpatia dumneavoastră domnule Farrow?

Marian se ridică şi răspunse deschis:

— Prea stimate Mr. Brown. Sunt oaspetele guvernului englez şi beneficiez de bunăvoinţa şi sprijinul acestuia. Prietenul meu şi cu mine suntem totuşi neutri din punct de vedere politic. Politica nu e domeniul nostru.

Rubicondul Mr. Brown aprobă, dând din cap.

— Ei bine, nici nu m-am aşteptat la altceva. Spuneaţi că foiţa aceia de hârtie era în hindustană sau în sanscrită?

— Presupun numai Mr. Brown. Nu cunosc încă toate subtilităţile vechilor limbi indiene, pentru a-mi face o părere definitivă. Dacă va fi cazul vom apela la cunoscători. Acum v-aş ruga să treceţi în revistă pe toţi oameni proeminenţi băştinaşi pe care-i cunoaşteţi. Nu s-ar potrivi vreunul din aceştia pentru a fi-n capul conspiraţiei?

Din nou îşi începu Mr. Brown marşul dezlânat prin încăpere. După un timp scutură energic capul şi zise:

— Fiecare al treilea indian ar putea urzi o conspiraţie, domnilor, dar asupra unei persoane anume, nu mă pot totuşi fixa.

— Dacă nu puteţi localiza pe nimeni aici în oraş, cel puţin în împrejurimi, nu s-ar potrivi nici unul? Nu există o proprietate mai îndepărtată, de unde…

— Aşteaptă, aşteaptă puţin domnule Farrow, îl întrerupse şeful poliţiei pe prietenul meu. Uite că nu mi-a trecut de la-nceput prin cap asta! La doi kilometri depărtare de Nagpur, în direcţia Bandarei un indian distins, Sindhar Radpura ţine o scoală. Acest indian e venerat ca un sfânt. Are între 30 până la 40 de elevi care îi sunt orbeşte devotaţi. L-am vizitat de câteva ori şi mi-a explicat de fiecare dată că nu-l interesează politica ci doar ştiinţele spirituale şi filosofia. Sindhar e un brahman, provine dintr-o familie foarte nobilă şi aparţine

unei caste foarte înalte. Poate că într-o bună zi o să aveţi ocazia să-l cunoaşteţi pe omul ăsta. Aţi putea motiva că-n calitate de călători germani, auzind de şcoala lui aţi simţit dorinţa de ai vizita şi cunoaşte.

— Bănuiţi cumva că Sindhar Radpura nutreşte o preferinţă foarte mare pentru animale şi-n speţă pentru pantere? întreabă Marian.

— Nu mă pot pronunţa în legătură cu acest subiect.

Casa sa e situată întrucâtva mai departe de şosea. Întreprinderile sale le numeşte „Şcoala înţelepciunii". Indianul are contacte cu foarte multe spirite înalte din lumea nouă şi veche. Şcoli înrudite par să existe chiar şi în Germania. Marian încuviinţă. Ştia destule acum. Poate că se înşela, dar trebuia să cerceteze.

— Mulţumesc foarte mult Mr. Brown. O să vizităm neapărat „Şcoala înţelepciunii".

La rându-mi m-am bucurat pentru ocazia ivită şi mi-am dat imediat consimţământul. Marian continuă.

— Întrucât trebuie să procedăm cu mare prudenţă şi nu vrem deloc să batem la ochi nu ne luaţi în nume de rău dacă nu vom face acum uz de invitaţia de-a ne considera oaspeţii dumitale Mr. Brown. Vom căuta un hotel de cartier şi-o să începem cercetările cât mai discret cu putinţă. Mie mi-ar părea cel mai bine dacă această „Şcoală a înţelepciunii" n-ar avea nici în clin nici în mânecă cu nici-o conspiraţie şi s-ar ridica deasupra oricăror îndoieli.

Şeful poliţiei ne aprobă din cap. Marian se ridică şi-i întinse mâna lui Mr. Brown.

— Dacă doriţi o recomandare pentru un hotel bun v-aş sfătui să optaţi pentru Sunlight House! Casa soarelui e aşezată la marginea oraşului în direcţia Bandara şi de fapt chiar lângă autostradă. V-aş putea recomanda chiar eu! Şi încăodată mult noroc.

Ne-am despărţit cordial şi ne-am mutat la Sunlight House. Pongo nu ne-a urmat, trebuia de abia după apusul soarelui să-şi facă apariţia. Adică în curând. Patru kilometri a durat drumul până la hotelul ăsta micuţ, dar făcut parcă pentru europeni sătui de tumultul oraşului. O grădină frumoasă înconjura hotelul, iar personalul de serviciu era format din indieni tăcuţi, politicoşi şi stilaţi, care ne-ndeplineau cea mai mică dorinţă ca la nişte sahibi de vază ce eram, dar din a căror trăsături nu puteam descifra nimic.

La dorinţa noastră am primit camere alăturate la parter, care duceau la un balcon, de unde se putea uşor ajunge în clădirea învecinată. L-am anunţat că servitorul nostru trebuie

să sosească de-abia spre seară. Din balconul camerei noastre, puteam vedea fereastra camerei lui Pongo şi-n caz de urgenţă puteam comunica cu el urgent.

Din exterior „Casa soarelui” nu părea un hotel mare, dar dacă pătrundeai înăuntru te frapa mulţimea camerelor şi eleganţa cu care erau mobilate.

Proprietarul era un irlandez care se stabilise de câţiva ani aici în Nagpur şi care se bucura de multă vază. Eram mulţumiţi cu reşedinţa noastră, am făcut o baie bună, ne-am întărit cu o masă suculentă şi-acum că venise seara toţi trei, Pongo sosind şi el, pe verandă, făcându-ne planuri pentru a doua zi.

În hotel domnea liniştea, dar nervi noştri reacţionau diferit la asta. Ştiam din experienţă că liniştea nu poate fi decât preludiul luptei şi pericolului.

III
ŞCOALA ÎNŢELEPCIUNII

DOI CĂLĂTORI INOFENSIVI se apropiau în dimineaţa următoare de proprietatea oarecum izolată a lui Sindhar Radpura.

Pe Pongo şi pe Maha i-am lăsat la hotel cu consemnul ca peste o oră să fie în apropiere, în caz de necesitate, deşi ne îndoiam că s-ar fi putut ivi azi un astfel de caz. Proprietatea indianului consta dintr-un ansamblu de diferite construcţii.

Din depărtare arăta ca un fel de han european sau o fermă americană. Trei clădiri asemănătoare de câte două etaje se aflau una lângă alta în unghi drept, oferind frontonul şoselei. În mijloc se găsea o grădină îngrijită, cu plante ornamentale cu cărări pietruite pe care se plimbau siluete cu cărţi în mâini. Umbrele de soare mari construite sub forma unor cupole, protejau de soarele prea arzător, fiind puse pe tot cuprinsul domeniului. Totul făcea impresia unui mare hotel-pensiune sau a unei şcoli cu internat, dacă-ţi făceai o impresie generală asupra ansamblului întregi proprietăţi. Partea dindărăt a acestor locuinţe se-ntindea până departe, spre ţinutul muntos, pierzându-se într-o geană împădurită, care ducea pe mile întregi, cât vedeai cu ochii poate chiar până la Bandara.

Prima impresie pe care ţi-o formai despre această „Şcoală a înţelepciunii" nu putea fi prin urmare decât una favorabilă. Nici un om nu putea ajunge la concluzia că-n aceste dependinţe s-ar putea adăposti teribilele feline de pradă, a căror cunoştinţă tocmai o făcuserăm. Marian scutură numai capul şi trase aer în piept.

Mirosul caracteristic al acestor animale nu-l simţeam nicăieri.

Un gard înalt de fier înconjura partea din faţă a proprietăţii. Uşa grea din bronz fusese pusă între doi stâlpi imenşi de beton şi ar fi rezistat singură unui întreg asediu.

Marian se opri în faţa uşi, cu atenţia sporită, după care zâmbind îmi spuse:

— Robert, dacă n-aş şti c-avem de-a face aici cu o şcoală unde se-nvaţă filosofia, m-aş gândi mai degrabă la o închisoare.

— Cam asta-i şi părerea mea, a fost răspunsul meu.

— Pentru un om care nu-i de-al casei, nu-i chiar uşor să pătrundă înăuntru.

Marian puse masiva sonerie la lucru, într-una din clădirile învecinate se auzi clinchetul acesteia, atât de puternic încât îl

auzeam distinct de la poartă. Aproape c-am tresărit când s-a declanşat întrucât suna ca un avertisment.

A durat ceva timp până s-a apropiat de poartă un indian înalt şi slab, probabil un servitor. Odată ajuns la poartă a întrebat fără să deschidă:

— *Sahibi* ce doresc?

Marian tresări când îl zări pe indianul care ieşise din casă şi-a cărui siluetă era mascată de uşa de metal, deocamdată.

Marian se reculese repede, după care spuse:

— Venim tocmai din Germania şi-aducem salutul nostru, din partea prietenilor de acolo, conducătorului acestei instituţii, Sindhar Radpura.

— O să-l întreb pe stăpân dacă *sahibi* vor fi primiţi, veni răspunsul. Vă rog să aveţi puţină răbdare!

Indianul ne lasă să stăm în faţa uşi lucru care în India nu se obişnuieşte în nici o casă care se zice că-i ospitalieră.

— Ai tresărit Mariane, în clipa în care l-ai văzut pe indian. Pun pariu că acesta-i omul care te-a doborât la pământ în timpul furtunii.

— Sst! făcu Marian, ducându-şi degetul la buze.

Servitorul indian se-ntoarse după un timp şi deschise uşa care în ciuda masivităţii sale se dovedi foarte mobilă. Dar zgomotul pe care-l făcu zăvorul la închidere îmi dădu deja fiori.

Parcă aş fi avut un presentiment că uşa aceia nu se va deschide din nou tot atât de uşor pentru noi, ca să ne lase să plecăm.

— *Sahibi* sunt rugaţi să mă urmeze! sosi invitaţia servitorului care păşea înaintea noastră alegându-şi ca direcţie, clădirea din dreapta.

Studenţii pe care-i văzusem la început, când am sosit în faţa clădirii plimbându-se prin grădină, cu cărţile în mână, dispăruseră acum, nici ţipenie de om nu se vedea prin preajmă. Ciudat era că din nici-o clădire nu răzbea cel mai mic zgomot. Servitorul ne conduse prin coridorul principal al casei, destul de lung, în care pătrunsesem, de-abia după ce indianul bătu în faţa uşi de intrare. Uşile pe lângă care treceam purtau numere de ordine ca la camerele de hotel. Ar fi putut fi săli de clasă ale „Şcolii înţelepciunii”, dac-ar fi fost să ne luăm după criteriile europene, stabilite în această problemă. Deasupra uşi, la care bătu, servitorul Indian stătea scris „Direcţiunea”.

Uşa se deschise imediat, pe prag apărând un indian cu turban alb şi îmbrăcat într-un veşmânt larg bătut cu aur. Făcu

un semn servitorului care stătea în spatele nostru, să se îndepărteze şi ne invită cu-n gest amabil să ne apropiem.

Bănuiam pe drept cuvânt că indianul nu putea fi altul decât proprietarul şi conducătorul şcolii Radpura. Avea o siluetă nobilă, impunătoare şi-o faţă spiritualizată. Ochi săi adânci aveau culoarea neagră-antracit şi scânteiau, părând să aibă ceva în ei iscoditor, ca o luminiţă ce stătea la pândă.

— Cine-mi produce onoarea acestei vizite, deschise Sindhar Radpura discuţia într-o engleză ireproşabilă.

Marian repetă din nou motivul şi scopul vizitei, aşa cum îl făcuse anterior servitorului, pronunţând într-o alocuţiune rapidă numele mai multor minţi spirituale germane şi franceze, atât de repede încât Sindhar nu-şi da seama pe moment cine-i cunoştea de fapt pe aceşti oameni, el însuşi sau numai interlocutorul său.

Bineînţeles că alese numai numele acelor oameni din occident care se ocupau într-adevăr de studiul filosofiei indiene. Faţa lui Sindhar rămase impenetrabilă. Din trăsăturile feţei sale nu se putea deduce cum întâmpinase cuvintele lui Marian. După ce Marian îşi termină de spus tot ce avea pe suflet, Sindhar reluă netulburat discuţia.

— Şi acum doriţi să intraţi în şcoala mea nu-i aşa?

Vă voi rezerva două camere-n acest scop, servitorul meu vă va conduce.

De mâine puteţi începe cursurile. Cuvintele-i sunară atât de convingător şi propunerea părea atât de firească că excludeau orice altă interpretare. Spre marea mea surprindere, Marian păru să găsească şi el propunerea indianului de la sine înţeleasă şi s-o accepte pe loc. Eu m-am abţinut de-a face vreun comentariu, pentru că asupra acestor negocieri importante îi lăsasem mână liberă camaradului meu.

Marian se-nclină şi spuse:

— Veniţi în întâmpinarea dorinţelor noastre.

Intenţionam firește să vă frecventăm şcoala care e renumită până şi-acolo, în lumea veche, de unde venim noi.

— Aşa că ne-am înţeles deci domnilor, încheie Sindhar Radpura discuţia şi ne zâmbi. Am interpretat zâmbetul în felul meu, întrucât nu-l credeam pe indian a fi drept ceea ce se da. Se citea prea limpede în ochii lui adânci firea crudă şi ura fanatică de care era măcinat acest om.

Sindhar apasă pe un buton din perete. Acelaşi servitor apăru, care ne întâmpinase de prima dată. Directorul spuse cu un calm stoic:

— Domnii doresc să se mute în camerele dânşilor.

Servitorul se înclină încăodată până la pământ, cu braţele încrucişate şi făcu o invitaţie largă spre uşă, aidoma stăpânului său.

Dar mi se păru numai, sau am surprins cu-adevărat o privire triumfătoare schimbată între servitor şi stăpân?

Mă mira calmul lui Marian, deşi mă străduiam să-l imit, nu prea-mi venea să intru cu inima uşoară cu capul în laţul pe care mi-l pregăteau aceşti indieni fanatici. Poate că Marian socotise astfel de la început şi de aceea primi totul ca de la sine înţeles şi foarte firesc. Brown avuse în această privinţă un nas foarte fin, când a bănuit că ar putea fi ceva în legătură cu acest Sindhar Radpura, dar nici el n-a bănuit poate că prin el, ne-ndreptam spre ţelul nostru atât de repede, poate mai repede decât ne-am fi dorit-o. Bănuiam că indianul ştia deja de la început tot ce-am discutat cu şeful poliţiei şi vizita la şcoala sa se datora tocmai acestei convorbiri.

Am urcat după servitor la etajul doi şi am intrat într-o încăpere pe care acesta a deschis-o. Fereastra îngustă a camerei da spre curtea interioară, dar camera părea suficient luminată de afară. Înspre partea dreaptă a încăperii stătea o uşă deschisă care ducea într-o a doua cameră, mobilată la fel ca prima: un mic pat de campanie, un spălător, o masă de scris şi un dulap din scânduri bătute în perete, acoperit de-o draperie. Mobilierul amintea inventarul sumar al camerelor de hotel primitive din Europa. Făceam o comparaţie între camerele astea mobilate la modul spartan şi biroul elegant şi luxos al directorului instituţiei. Gândul meu merse şi mai departe. Aceste camere nu sunt altceva decât celule de închisoare, menite să-i aducă la ordine pe şcolari recalcitranţi.

Marian nu se plânse-n nici un fel, încuviinţă doar, dând din cap, arătându-se nerăbdător aproape de-a rămâne singur în celula sa.

Servitorul păru să fi înţeles aluzia şi se retrase încet şi fără zgomot.

Două secunde mai târziu, Marian fu dintr-un salt din nou la uşă dar de data sta, uşa era.… încuiată încât amândoi cu puterile unite nu reuşirăm s-o deschidem.

— Frumoasă poveste, mormăi el, scoţându-şi o ţigară din tabacheră şi întinzându-mi şi mie una. N-am spus nici-o vorbă, am luat şi eu ţigara, am tras fumul adânc în piept resemnat. Treptat un zâmbet pişicher se zugrăvi pe faţa prietenului meu.

— Cred că am face mai bine să vorbim nemţeşte, aici şi pereţii au urechi. Casa este foarte modern înzestrată. Ia

priveşte rogu-te lampa din plafon!

Mă uitai spre lampa care atârna de plafonul destul de înalt al încăperi dar n-am putut descoperi nimic.

— E un microfon montat acolo, dar aşa de rafinat e construit că numai un ochi foarte versat l-ar fi putut descoperi.

Într-adevăr Marian avea dreptate. Puteam deci conta pe faptul că fiecare cuvinţel ce-l rosteam în acea încăpere va fi auzit şi înţeles pe loc.

— Camera mai are încă şi alte secrete, continuă Marian şi păşi spre dulapul pentru garderobă, ridică draperia, o dădu deoparte şi ciocăni uşor peretele.

După un scurt timp îşi continuă relevaţiile:

— Aici se găseşte o trapă în legătură cu-n ascensor. Apăsând pe clapa asta poate ne vom primi masa: foarte ingenios, ce zici?

Scopul mobilierului camerei nu-mi părea tocmai clar, mă asaltau mereu gândurile legate de pantere, care jucau un rol foarte important în întregul concept pe care nu-l înţelegeam încă foarte bine.

Marian examină ferestrele. Nici una nu era suficient de largă pentru a ne permite o evadare şi, oricum de sus până jos în grădină erau vreo 7 sau 8 metri. N-ar fi fost recomandabil să cauţi să-ţi câştigi libertatea sărind în gol de la o astfel de înălţime, chiar dacă ai fi putut.

— De ce crezi că ne-a luat Sindhar prizonieri, Mariane?

Marian răspunse tare, în ciuda microfonului.

— Banda Panterelor a preluat „Şcoala înţelepciunii”. Sindhar Radpura nu este Sindhar Radpura.

Vorbele prietenului meu mă loviră ca un ciocan.

— Banda panterelor? murmurai eu, ce… Ce vrea să zică asta?

Marian se aşează-n faţa mea pe un scaun pe care-l cercetă în prealabil, foarte grijuliu.

— Rămân la convingerea că panterele pe care le-am întâlnit pe şosea, respectiv servitorul indian, care în realitate se numeşte altfel este aceeaşi persoană care în persoana fachirului întâlnit în toiul furtuni mi-a furat portmoneul. Dacă Sindhar Radpura ar fi fost el însuşi s-ar fi prins de mult de tot ce i-am îndrugat în legătură cu învăţaţi din occident. Această casă este sediul Bandei Panterelor, care şi-a propus prin metode speciale să se emancipeze de sub jugul colonial britanic. Din exterior se creează impresia că „Şcoala înţelepciunii” ar mai funcţiona într-adevăr, dar din interior… Se vede mai bine!

Marian a pronunţat ultimele fraze foarte încet astfel încât cuvintele lui n-au putut fi preluate şi transmise de către microfon.

N-am făcu o mutră prea inteligentă al auzul tuturor ăstora şi zâmbetul cu subînţelesuri al lui Marian ar fi sfârşit să mă scoată în alte ocazii din sărite.

— Ei şi-acum ce-i de făcut, şopti eu abia respirând.

— Numele noastre sunt prea bine cunoscute în India, Robert. Pe de lată parte se ştie prea bine că ne vârâm nasul în lucruri pe care şi guvernul englez şovăie să se amestece. Aşadar aceşti luptători pentru libertate au toate motivele de-a ne lăsa să dispărem fără urmă, dar şi fără să lase vreun indiciu c-ar fi responsabili de acesta.

Locuitorii din zonă ştiu prea bine ce se petrece, altfel n-ar evita cu atâta încrâncenare şoseaua care face legătura între cele două localităţi, apariţia noastră în ţinut i-a alarmat din cale afară pe membrii asociaţiei panterelor. Membrii acestei asociaţii trec drept studenţii „Şcolii înţelepciunii”. Ei pregătesc poate o răscoală de mari proporţii, poate mai mare chiar decât aceea a lui Nena-Sahib din 1857. Mai cred că duşmani noştri ar fi încercat prin toate mijloacele să ne atragă încoace, dacă nu am fi venit chiar noi, de bună voie.

Vorbele lui Marian mă uluiră atât de mult încât n-am mai fost în stare să scot un cuvânt. Dacă ceea ce-mi spunea el era adevărat nimerisem într-un adevărat cuib de viespi. Fraţii „Asociaţiei Panterelor” vor face tot ce ţine de ei ca să ne amuţească pe vecie.

— De unde ai luat tu denumirea asta de „Banda Panterei”, îl întrebai pe Marian.

— Nu-i greu de ghicit! Evenimentele ulterioare îmi vor da dreptate.

Un zumzet ciudat se auzi acum. Ne-am întors capetele. Zumzăitul părea să vină din perete. Marian se ridică în picioare şi se opri în faţa perdelei. O alianţă rabatabilă căzu cu zgomot, după care zumzăitul amuţi.

Există într-adevăr aici un fel de ascensor mascat, aşa cum se obişnuieşte în unele localuri pentru transportarea mâncării. Marian trase perdeaua deoparte. O cină bogată pentru două persoane era pregătită pe o tavă şi stătea pe podeaua ascensorului gata pentru a fi luată. Nici măcar vinul nu-l uitaseră gazdele noastre. Sub o farfurie era strecurată o notiţă. Marian o luă în timp ce eu înşfăcai tava şi-o aşezai pe masă. Ascensorul zbârnâi din nou, pornind-o imediat în jos, de-ndată ce ma luat tot ce ne era adresat nouă. Marian citi zâmbind notiţa:

„Domnule Farrow! Asociaţia Panterei se simte onorată să vă salute în casa ei şi vă doreşte dumitale şi prietenului dumitale poftă bună! Puteţi mânca şi bea fără teamă, bucatele nu sunt otrăvite.. Puteţi să dormiţi şi-n noaptea asta. Comitetul trebuie mai întâi să hotărască ce măsuri se impun.”

— Ei, minunat Robert ce zici? strigă prietenul meu, înmânându-mi biletul. Frăţia Panterei pare a fi o asociaţie de oameni foarte culanţi. N-aş vrea să se strice mâncarea, deci să mâncăm. Să vedem ce va fi la noapte.

— Şi cu Pongo cum rămâne? şopti eu drept răspuns.

— Pongo va juca rolul său. Mai întâi să facem cinste bucatelor ăstora Robert.

Am luat rolul chelnerului şi-am servit felurile de mâncare, după care ne-am apucat de mâncat. În timpul acesta n-am mai discutat nimic. În casă domnea o tăcere absolută, de parcă ar fi murit toată lumea.

Între timp se lăsase noaptea. Lampa atârnată de tavan filtra o lumină alb-gălbuie destul de străvezie. Deocamdată temniţa noastră nu părea atât de ameninţătoare dacă făceam abstracţie de necazurile de care am putea da în viitor. Lui Marian se pare că nu-i păsa prea mult. Era vesel şi făcea şi glume, ceea ce se-ntâmpla numai când era foarte bine dispus. Vorbea despre toate vrute şi nevrute, numai despre lucrurile care mi se păreau mie importante, nu aducea o vorbă.

Ni se lăsa timp şi eram trataţi încă cu politeţe. Asta era clar de recunoscut. După ce-am terminat ultima firimitură şi-am înghiţit ultima duşcă de vin, am sărit ca la comandă în picioare. De undeva dintr-un colţ răzbătea până la noi o voce clară, pătrunzătoare şi atât de insistentă şi puternică de parcă vorbitorul ar fi fost lângă noi.

— Da! Domnule Farrow. V-am convins de intenţiile noastre paşnice. Vă considerăm că împreună cu domnul Bertram suficienţi de inteligenţi ca să pricepeţi că-n orice moment am putea porni împotriva dumneavoastră cu cele mai sofisticate arme pe care le avem în dotare. Suntem însă înclinaţi spre a vă propune în propriul dumneavoastră interes următoarele: vă veţi da cuvântul de onoare deasemenea şi domnul Bertram să părăsiţi în decurs de trei zile pământul Indiei şi să nu mai reveniţi aici niciodată. Vă veţi angaja pe cuvânt de onoare să părăsiţi de-ndată orice intenţie duşmănoasă la adresa Asociaţiei noastre. Noi suntem în slujba întregului popor care suferă sub jugul asupritorilor. Vrem o Indie liberă şi neatârnată, ca făcând parte din marea familie a popoarelor lumii. Nu vom înceta să luptăm pentru

aceste aspiraţii, pentru care cei mai buni dintre indieni deja şi-au vărsat sângele. Ce vă priveşte pe dumneavoastră ca străini problemele noastre? Călătoriţi spre casă, sau în oricare altă ţară. Rămâneţi prietenii poporului Indian! Nu vă dorim ca să vă considerăm la rându-ne ca duşmani ai acestui popor!

Vocea amuţi. Mă uitai plin de înţeles la Marian. Ce spunea vocea necunoscută nu era deloc lipsit de sens. Şi nu era în esenţă ceva rău. Dar ştiam prea bine că Marian nici nu se gândea să îndeplinească aceste cerinţe.

Marian îşi ridică capul puţin se apropie de microfon şi vorbi în direcţia acestuia – deci înspre lampa care atârna din tavan.

— Domnilor! Am recepţionat cererile dumneavoastră şi ştiu motivul pentru care eu şi prietenul meu am fost reţinuţi aici. Am venit în ţara asta pentru a-i cunoaşte oamenii, animalele şi locurile pitoreşti. Nu ne interesează problemele politice. Suntem oaspeţi Guvernului acestei ţări care este la putere, pe dreptate sau nu, asta nu putem decide noi. N-avem nici-o dorinţă de a lucra pentru sau împotriva regimului la putere şi nici nu intenţionăm de a părăsi India, din care am şi cunoscut o bună parte. Prin urmare în numele meu şi al prietenului meu trebuie să resping ultimatumul pe care ni-l daţi. Dacă însă preferaţi să ne ţineţi mai departe prizonieri, atunci veţi găsi în noi nişte duşmani care vor lupta cu aceleaşi mijloace pe care le veţi folosi dumneavoastră înşivă.

După ce Marian terminase, am aşteptat un răspuns, dar, nu veni nici unul. Nu prea m-am mirat pentru că ştiam că adversarii noştri se consultă, între timp. Poate c-au considerat de la sine înţeles că Marian va primi deîndată ultimatumul lor. Nu mă îndoiesc deloc, că în acest caz nu ni s-ar fi clintit un fir de păr nouă, pentru că împotriva voastră nu avem nimic. Stăteam doar în calea realizării ţelului lor. Se temeau poate că ştim prea multe. Adversarii noştri erau însufleţiţi de dorinţa de aşi elibera ţara chiar folosind forţa.

Fanatismul lor nu cunoaşte omenie şi unde începe acesta, se termină raţiunea. Asta-mi era clar.

Marian îşi aprinse o altă ţigaretă şi se uită pe fereastră. Noaptea era neagră ca smoala. Cerul era acoperit, nori grei nu lăsau să pătrundă nici lumina lunii nici a stelelor.

O noapte numai nimerită pentru evadare. Cred că Marian gândea la fel.

Unde să fi rămas Pongo? Ce va întreprinde el? Răgazul pe care i l-am dat până să ne caute expirase de mult. Asta mă neliniştea întrucâtva.

— Mariane, am şoptit eu.

Marian îmi făcu repede un semn să tac, după care se duse spre zona „ascensorului” adică-n spre dulap, apasă pe clapetă şi ascultă ce se petrecea dedesubt.

Totul părea liniştit. La Şcoala Înţelepciunii părea să fi mers toată lumea la culcare. Ce putea să creadă Brown, dacă nu i-am dat nici un semn de viaţă?

El a fost omul care ne-a trimis aici, fără să bănuiască că ne-a trimis tocmai în bârlogul lupului.

IV
PANTERELE

— ŞEDINŢA ESTE ÎN CURS, şopti Marian, închizând clapeta şi retrăgându-se pe vechiul lui loc. Cel puţin 10 oameni participă la ea. Am auzit un nume pe care trebuie să-l reţinem Napir Sunda. Aş paria să el este moştenitorul lui Sindhar Radpura. Dacă într-adevăr filosoful şi-a vândut „Şcoala înţelepciunii" Asociaţiei Panterelor şi aparent asta funcţionează mai departe, sau dacă Sindhar a fost pur şi simplu îndepărtat, n-aş putea spune. Napir Sunda pare a fi sufletul acestei mişcări de eliberare. Dar mai bine am scoate din funcţiune microfonul de sus, ne-a deranjat şi aşa destul.

Am aşezat un scaun pe masă şi m-am căţărat deasupra.

De-abia am putut ajunge cu braţele până la plafon. Am desfăcut câteva fire subţiri care ieşeau din lampă. În rozeta lămpii era făcută o mică deschizătură: aici era ascuns microfonul.

— Totul este în ordine Mariane, am spus cu satisfacţia muncii îndeplinite şi m-am dat jos.

Marian păşi spre geam, îl deschise, privi cu încordare în jos.

Am păşit împreună la celălalt geam, care era chiar alături. Marian mă prinse de mână şi-mi arătă ceva jos. A trebuit să mă aplec destul de mult pe fereastră pentru a vedea în jurul zidului. Marian mă ţinu strâns să nu mă prăbuşesc. Jos am văzut după ce ochi mi s-au mai obişnuit cu întunericul, siluete întunecate ascunse, una, două,…trei… patru… cinci… mai multe.

Umbrele se adunară una lângă alta şi-o zbughiră de-acolo. Am auzit un ţipăt care mă făcu să tremur. Umbrele acum ştiu nu erau altceva decât panterele asociaţiei, panterele pe care le-am întâlnit pe şosea, care-au gonit ca nişte stafii pe lângă carul nostru tras de zebu.

— Ei şi-acum poftim să sari jos, râse Marian ca pentru sine.

Perspective nu era prea ademenitoare trebuie s-o spun, întrucât animalele alergau libere în grădină, de colo până colo.

Marian începu deodată să dea dovadă de multă vioiciune.

Se mai uită încăodată prin cameră de-ndată ce-am închis geamurile, se uită mai ales cu atenţie la dulapul acoperit de perdea, se duse-n camera alăturată şi rămase mult tip acolo. Când în cele din urmă reveni, fluieră ceva ca pentru sine şi făcea impresia de parcă ar fi fost mulţumit de el. Îmi făcu un

semn să-l urmez. Arată spre peretele despărţitor dintre camerele noastre. Peretele era deosebit de gros, dar când începu să-l ciocănească cu degetul acesta suna de parcă ar fi gol, găunos.

Îl privi mirat pe Marian, după care buna dispoziţie mă cuprinse şi pe mine. Tovarăşul meu de prizonierat desprinse scândurile dulapului, care fusese mascat de draperie. În spate rămase peretele gol, dar ochiul ager al prietenului meu nu-i scăpă că-n perete era înzidită o balama şi dacă împingeai peretele spre stânga se deschidea un gol, care era în legătură cu ascensorul pentru mâncare din prima cameră. Spaţiul deschis dintre cele două camere devenea un fel de puţ care ducea perpendicular în jos. Dar cum puteam noi să ajungem jos! Ascensorul pentru mâncare era prea mic pentru a ascunde un om. Erau oare alte posibilităţi să ajungi jos!

Am stat mult acolo, uitându-ne unul al altul, până ce faţa lui Marian s-a luminat în sfârşit.

Primul pas la făcut spre pat, de unde a luat cearceafurile şi-a început să le rupă în fâşii. Din acestea am alcătuit o funie trainică care să ne poată susţine. După ce partea asta a fost executată, Marian dădu din cap mulţumit. Acum de ajuns jos vom reuşi s-o facem, dar cum să facem să ieşim. Ce ne-o aştepta acolo? Dar pe Marian nu părea să-l preocupe gândurile astea.

În grădină răsună un fluierat. Un al doilea. Ăsta nu putea fi decât Pongo. O undă de bucurie mă cuprinse.

Era important de ştiut de unde venea fluieratul din grădină sau de dincolo de proprietate şi gardul ei. Eu aveam impresia c-a venit din grădină, pe când Marian spunea că de mai departe. Asta nu era aşa de important. Principalul era că Pongo venise.

În realitate îmi părea rău că Napir Sunda şi discipolii săi ne deveniseră duşmani. Puteam înţelege năzuinţa acestora pentru libertate şi independenţă. Metodele alese pentru transpunerea în fapte a dorinţelor, deşi ciudate erau caracteristice poporului indian şi mentalităţilor sale şi nu putea fi judecat după standardele noastre europene. Poate că Napir Sunda dezvoltase o cu totul nouă modalitate. Libertatea Indiei o dorea fiecare indian, numai că unii o doreau dobândită pe cale paşnică, pe când capetele înfierbântate, pe calea armelor şi prin vărsare de sânge. În provinciile nordice ale ţării se prefera o răscoală generală, care să aducă India la libertate mai degrabă decât atingerea acesteia în timp mai îndelungat, prin negocieri paşnice.

Triburile de sikşi ca şi alte triburi indiene şi-au însuşit modul de luptă împotriva europenilor şi nu e de mirare că existau oameni care căutau cu aceleaşi mijloace primejdioase să-şi elibereze ţara de sub jugul străin.

Gândurile astea-mi treceau prin cap, în timp ce-ncercăm să-mi fac funia rezistentă din cearşafurile de pat rupte.

Lui Pongo nu puteam să-i dăm nici o veste, dacă nu voiam să ne primejduim preparativele de evadare. Era suficient să ştim că se află în apropiere.

Marian se strecurase deja prin intrare în puţ punând mâna pe funie, şoptindu-mi totodată:

— Urmează-mă de-ndată ce am ajuns jos! Îţi voi da un semnal. Funia nu ţine doi deodată, aşa că vom proceda pe rând.

Am dat din cap şi-am apucat funia confecţionată de noi, cu amândouă mâinile, după ce am ancorat-o bine, în cameră.

Ceea ce făceam era destul de temerar întrucât nu ştiam precis dacă puţul de jos oferea un mijloc de evaziune. Poate că era pus chiar sub observaţie şi la rafinamentul duşmanilor noştri nici nu era greu s-o admitem.

Nu mai era însă timp pentru gândire sau şovăială, Marian deja ajunsese jos şi-mi făcea semne să-l urmez. El se găsea încă în puţul îngust. Pe unde voia să iasă nu ştiam încă. Am încercat să-l urmez dar, am fost întrerupt în mod neplăcut.

Cineva mă bătu prietenește pe umăr. Când m-am întors în cameră lângă mine stătea un indian înalt cât un copac, care mă privea zâmbind şi scuturând capul.

— Sunteţi pe un drum greşit *Sahib*! Aşa nu puteţi să vă recăpătaţi libertatea.

Mâna sa se odihnea pe plăselele unui pumnal. Acum îmi era absolut clar că afară stăteau încă vreo doi indieni. Deci fuseserăm de la bun început supravegheaţi şi-acum am căzut în cursă.

Nu mai avea nici un rost în aceste circumstanţe să mai încerc să mă apăr. Deocamdată că interesa mai mult soarta lui Marian decât a mea. El stătea doar fără apărare în puţul îngust şi era o pradă uşoară în mâna indienilor.

— Păcat de doi oameni atât de deştepţi, mai zise indianul şi-şi împreună mâinile peste piept. Aţi fi putut realiza mai mult în mijlocul nostru. Tot aurul Indiei şi comorile sale v-ar fi stat la dispoziţie dac-aţi fi fost de partea noastră.

— Cine eşti dumneata Napir Sunda, întrebai eu, mai mult ca să câştig timp.

— Cine a menţionat acest nume, spuse indianul, neliniştit.

Aşadar am atins un punct sensibil. Probabil că acest nume trebuia să rămână secret. Asta-mi convenea de minune, aşa că am supralicitat:

— Ştim multe deşi nu totul. Cunoaştem ţelul „Ligii Panterelor", dar nu putem fi de acord cu acesta. Iubim ce-i drept aventura, dar nu suntem criminali!

Am vorbit intenţionat cât mai tare cu putinţă pentru a putea fi auzit de Marian care era jos în puţ. De fapt nu ştiam exact dacă mai rămăsese acolo sau îi reuşise să se strecoare undeva, dar în cazul în care mai era acolo trebuia să-i dau astfel de ştire.

Ce prostie am făcut să spun vorbele astea, mi-am dat seama ceva mai târziu. Chipul pân-acum calm al indianului se schimonosi de furie. Se repezi înainte, ochi săi provocatori păreau că vor să mă străpungă şi să mă ardă în focul urii sale. Mi-am dat toată silinţa să rezist acestei priviri nimicitoare, dar n-a fost posibil. Am simţit cum gândurile mele se liniştesc, fiind pe pragul de-a cădea într-o stare de hipnoză care pentru mine părea să-mi fie fatală. Ultimul meu gând a fost la Marian! În rest n-am mai ştiut nimic. În nări îmi rămăsese mirosul pestilenţial al animalelor de pradă. Maha? Sau Panterele?…. Când m-am deşteptat din somnul greu, hipnotic, în jurul meu era întuneric de parcă era noapte. Am deschis ochi doar pentru a tresări îngrozit. În urechi mi-a pătruns un mârâit prea bine cunoscut. Mi-am frecat ochii şi-am pipăit în jurul meu întrucât nu puteam distinge nimic. Am dat de paie. Un miros pătrunzător umplea încăperea.

Unde mă găseam? Dumnezeule! Bănuiam deja!

Mă găseam într-o cuşcă de pantere. Fără-ndoială lângă mine se găseau felinele a căror cunoştinţă o făcusem şi-a căror mârâituri ameninţătoare, zgârieturi şi lovituri peste gratiile de fier, pătrundeau tot mai mult în subconştientul mer. Eram oare despărţit de aceste animale numai de uşa cuştii ăsteia în care mă găseam? Unde se găseau cuştile? Sau era numai una? Unde se afla Marian, mai era încă Pongo în libertate?

În întunericul de nepătruns m-am târât în tot spaţiul îngust al cuştii ferindu-mă însă s-ajung în apropierea felinelor, pe care le bănuiam doar că erau în vecinătate. Din când în când mi se părea că disting o pereche de ochi verzi scânteind prin întuneric. Unde era deci Marian? În cuşca mea nu era, asta era clar.

Am simţit cum mi se face părul măciucă. Eram oare singur cu animalele de pradă, care aşteptau numai semnalul ca cineva să le deschidă uşa cuştii pentru a mă sfâşia în bucăţi?

Era un gând îngrozitor. Am rămas la început ca paralizat şi nu eram în stare nici să mă gândesc mai mult în ce situaţie înfiorătoare mă găseam.

În cele din urmă îmi făcui curaj şi-am şoptit:

— Mariane, Mariane unde eşti?

Spre marea mea uşurare, prietenul meu îmi dădu de data asta un răspuns. Deja mă simţeam mai bine, mai liber. Eram pregătit acum să-ndur ceea ce era mai rău, acum că prietenul meu era undeva-n apropiere.

— Stau ca şi tine într-o cuşcă. În fiecare cuşcă se găsesc cinci pantere. Suntem despărţiţi de ele doar de câteva zăbrele. E vorba de nişte căruţe platforme, aşa cum se obişnuieşte să se transporte animalele la circ. Toate stau acum într-un hangar. Mai mult nu ştiu nici eu.

Aşadar asta era! Ca şi animalele sălbatice eram şi noi închişi într-o cuşcă. Mă treceau fiori reci. Bineînţeles că vom fi daţi drept hrană panterelor dacă nu vom ajunge la nici o înţelegere cu indienii. Totul era menit ca să ne-nmoaie împotrivirea şi spiritul de luptă.

Mi-a trebuit puţin timp până ce mi-am putut abate oarecum gândurile de la groaznica situaţie în care ne găseam.

În faţa noastră ochii luminoşi ai panterelor străluceau din când în când. Săreau încolo şi încoace asupra gratiilor de fier. Mârâiturile şi răgetele lor ne arătau clar că erau pregătite să ne atace în orice moment li s-ar fi permis aceasta. În situaţia mea deznădăjduită nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Pongo. Unde rămăsese oare?

O să reuşească oare să ne scoată singur de aici? S-au poate că l-a înştiinţat pe Brown? Dacă indienii prindeau cumva de veste, atunci ne-ar fi sosit sorocul!

N-am avut de aşteptat prea mult. Marea uşă a hangarului fu deschisă. Înăuntru intrară membrii comitetului de „Apărare naţională”. Între primii, îmbrăcat foarte elegant l-am recunoscut pe omul care se autointitulase directorul „Şcolii Înţelepciunii”.

La semnul său, uşa hangarului fu închisă. Un sistem de iluminare care venea din plafon se cuplă şi lumina întreg spaţiul într-o lumină albă. Zece indieni intraseră cu totul acolo îmbrăcaţi festiv. Am putut să-l văd pe Marian în cuşca alăturată.

Ne aflam cu-adevărat amândoi în nişte cuşti portabile, pe căruţe, cum se obişnuieşte la circ. Căruţele fuseseră împărţite în două părţi despărţite prin zăbrele. Într-un compartiment aşteptau cinci pantere, care se-nvârteau de colo, iar în

cealaltă jumătate, stăteam noi, fiecare singur în câte-o astfel de căruţă.

Indienii păreau să se fi adunat ca la o reprezentaţie de gală sau spectacol în hangarul ăsta încăpător, la un spectacol care urma să aibă loc pe contul puterii de rezistenţă şi-a nervilor noştri. Mlădioasele animale a căror frumuseţe le-aş fi admirat-o în orice altă ocazie, acum erau menite să nu-mi producă nici o bucurie.

Napir Sunda bătu din palme. Un servitor indian aduse un fotoliu aurit pe care luă loc directorul. În jurul acestora se grupară însoţitorii săi indienii, pe-a căror faţă nu se zugrăvea nici o părere de rău. Ba mai mult păreau să se bucure anticipând spectacolul care va urma.

— Domnilor, îşi începu speech-ul în engleza lui ireproşabilă. Aţi constatat deja că n-are nici un sens să vă opuneţi nouă sau ligii noastre. Suntem destul de puternici ca să ne apărăm împotriva oricărui duşman. V-am arătat întâi ce poate să vă aştepte dacă persistaţi în refuz. Nu v-aş dori ca să continuaţi de aceiaşi manieră.

— Domnule Farrow, zise el înclinându-se spre el, aş vrea să-ţi mai ofer o posibilitate de-a hotărî o privinţă. Avem nevoie de oameni înţelepţi cu experienţă, abilitate tactică pentru a gândi planurile noastre. Ele trebuie, neapărat să fie încununate de succes. Nu suntem nişte apucaţi ca să alergăm orbeşte în focul tunurilor şi mitralierelor englezeşti. Ştim prea bine, c-ar fi zadarnic să sacrificăm cât mai puţine vieţi omeneşti, atât ale noastre cât şi ale oponenţilor noştri – dar vrem să luptăm împotriva Angliei, chiar cu alte mijloace şi aici dumneata şi prietenul dumitale să ne ajutaţi în acest scop.

Napir Sunda scoase de sub vestmântu-i larg câteva pungi la vedere.

— Fiecare va primi cinci asemenea pungi, continuă vorbitorul, cu-o valoare de aproape câteva mii în banii voştri şi în afară de asta un post însemnat în guvernul format. Ofertă mai generoasă nu v-ar putea face nimeni, hotărârea vă aparţine, dar faceţi-o acum, domnilor!

— Mai întâi am vrea să fumăm eu şi prietenul meu o ţigaretă. Mirosul ăsta de animale aproape că m-a ameţit şi nu mai pot gândi clar.

Marian voia să câştige timp, asta era evident, spera în ajutorul de afară. Directorul „Şcolii înţelepciunii” făcu un semn şi unul din indieni ne aduse o ţigară orientală, ne-o întinse printre gratii şi ne dădu să tragem fumul aromat în piept, după care spuse:

— Domnilor, se pare c-aţi ajuns la concluzia că metodele brutale de convingere sunt mai potrivite pentru a influenţa hotărârea, decât una liber consimţită. Putem discuta despre metodele care sunt diferite de la ţară la ţară, spun încă că o decizie de atât de mare importanţă nu poate fi luată în câteva secunde. Suntem germani şi ne-am obligat faţă de guvernatorul general britanic ca noi să rămânem strict neutri, pe toată durata şederii noastre în India. S-ar putea ca simpatia noastră să fie de partea poporului indian, oricum ar fi – Marian vorbea acum cu multă grijă şi precauţie – noi nu ne putem călca cuvântul dat, dacă ne respectăm întâi pe noi. Dac-am proceda aşa ne-am atrage dispreţul tuturor, călcându-ne cuvântul dat. Napir Sunda ascultă cu atenţie cuvintele prietenului meu. Un zâmbet imperceptibil jucă pe buzele sale, apoi faţa i se întunecă din nou, când ne zise:

— Domnule Farrow! Cu cuvinte meşteşugite te eschivezi a da un răspuns ferm. Trebuie să te hotărăşti într-un fel sau altul. Într-un caz vi se oferă o răsplată regească şi onoruri pe măsură în celălalt, siguranţa noastră ne obligă să vă dăm pradă panterelor. Poate părea crudă această măsură şi de neînţeles de ce tocmai noi, conducători Şcolii Înţelepciunii apelăm la aceasta, dar…. În război orice mijloc este permis şi din această perspectivă asimilându-vă guvernului britanic vă considerăm în egală măsură culpabili. Ce se-ntâmplă în război cu spionii o ştiţi prea bine. Eu nu mai am altceva de spus.

Eram curios să văd ce va răspunde Marian la toate astea, deşi un lucrul ştiam prea bine. Era exclus ca prietenul meu să colaboreze. Chiar dacă nu ar fi vorba de cuvântul dat, tot nu ne-am fi schimbat convingerile pentru avantaje materiale. Dacă tot era să murim, atunci să murim ca nişte oameni care nu s-au plecat şi nici nu şi-au pătat onoarea.

Pentru asta eram gata să murim. Dar deocamdată nici nu ne gândeam la moarte, mai întâi trebuia să dea Marian ultimul răspuns. El îşi aprinse cu toată liniştea interioară de care era capabil, o a doua ţigară după care continuă:

— Stimaţi domni ai Ligii Panterelor! Poate că ţelurile spre care vă îndreptaţi să fie cele juste, dar aţi comis o mare greşeală să folosiţi panterele ca transmiţătoare de informaţii şi să le lăsaţi să alerge pe o şosea umblată. Totul poate dura până într-o zi numai şi apoi să se răzbune dintr-odată. Cât despre propunerea pe care ne-aţi făcut-o, e drept foarte ademenitoare, dar trebuie încăodată să remarc că e o decizie foarte greu de luat şi asta nu se poate în câteva secunde şi în împrejurările în care ne găsim noi acum.

— Împrejurările şi situaţia de faţă în care vă găsiţi acum se datorează atitudinii pe care-aţi avut-o domnilor, continuă netulburat indianul. Dacă vă dau un ultim termen până mâine o fac doar ca să nu par un şantajist în ochii voştri.

Veţi rămâne în cuştile astea, de unde nu veţi putea evada. De asta se vor îngriji panterele şi paznicii noştri care se găsesc ascunşi peste tot pe proprietatea mea. Aveţi de ales între două perspective.

— Moartea şi onoarea, aşa cum nu v-a mai fost şi nici nu vă va mai fi acordată a doua oară în viaţă.

— Lăsaţi-ne singuri, domnilor, se rugă Marian. Trebuie să cugetăm în toată liniştea asupra acestei propuneri. Mâine dimineaţă devreme vă vom comunica hotărârea noastră.

Marian voia să câştige timp. Poate că Napir Sunda nici nu-i era odios – eu eram la fel de înclinat să cred asta dar era un fanatic şi de-aceea nu ne puteam aştepta la nici-o milă din partea sa.

Indianul se ridică din fotoliul său, păşi încet spre cuşca lui Marian se opri la scurtă distanţă de zăbrele şi privindu-l pătrunzător pe prietenul meu spuse: să nu speri în ajutor de afară domnule Farrow. Aici nimeni nu poate să vă ajute.

Spunând aceasta se-ntoarse pe călcâie şi părăsi cu ceilalţi membrii ai comitetului său, hangarul. Întunericul ne-nconjură din nou, toate luminile se stinseră în jur, eram singuri cu panterele de acuma.

V
PONGO, MAHA ŞI BROWN

NU ERA UŞOR PENTRU NOI să ne păstrăm mintea limpede într-o situaţie deznădăjduită ca aceasta. Numai speranţa c-am putea fi salvaţi în ultima clipă ne mai susţinea moralul cât de cât. Pongo fluierase doar de-afară.

Asta era un semn că se afla la post şi va încerca tot posibilul să ne salveze. Poate c-a şi anunţat autorităţile despre situaţia în acre ne aflăm. Dacă ar putea să-şi dea seama că ne aflam aici într-un hangar, vârâţi în cuştile astea, nu puteam spera, dar totuşi Maha, cu simţurile sale fine va reuşi să-l conducă pân-aici.

Încă era noapte şi deci în decursul acestei nopţi trebuia să se-ncerce eliberarea noastră, în zorii zilei era prea târziu, fiindcă Napir Sunda va fi aici şi soarta noastră se va fi decis într-un fel sau altul.

Nu puteam ghici ce-avea de gând Pongo şi dacă va reuşi să pătrundă pân-aici. Deocamdată ne străduiam să depistăm cel mai mic zgomot care s-ar fi putut auzi de afară, dar spre disperarea noastră, n-auzeam nimic în afară de pufăitul întăritor al panterelor.

Cu cât trecea timpul cu-atât mai mult creştea îngrijorarea mea. Marian tăcea cu perseverenţă, îi zăream doar scânteia muştiucului ţigării sale, printre gratiile cuştii sale. Neavând în continuare ce face, m-am apucat să fac la fel, astfel că fumarăm amândoi în tăcere aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Şi acestea nu întârziară să se producă!

Începu cu o zgârietură la uşa mare, care închidea hangarul. Panterele deveneau tot mai neliniştite. Zgârieturile se auziră şi deasupra acoperişului.

— Ăsta nu poate fi decât Maha! a fost primul meu gând.

Aşadar ghepardul păru să ne fi mirosit. Mârâitul său îl puteam recunoaşte dintre alte o sută deja. Asta le făceau pe pantere să se agite aşa. Mârâiau tot mai înfuriate şi se loveau de zăbrelele cuştilor încolo şi încoace, în sus şi-n jos. Bine măcar că gratiile astea erau solide! Se mai întâmplă ceva!

Cineva încerca să-şi facă de lucru la uşa solidă a hangarului, o deschise puţin şi luna care străpunse cu razele sale norii – ne prezintă o siluetă înaltă şi masivă care pătrunse înăuntru şi care închise cu grijă iarăşi uşa.

Lângă umbra aceea înaltă apăru Maha care sări în sus, repezindu-se spre cuştile în care erau închise panterele. Felinele deveniră încă şi mai agitate la vederea ghepardului.

Începură să urle de-ţi asurzeau urechile şi pufăiau îngrozitor că mă trecu un fior pe şira spinării.

Speram ca-ncercarea noastră de salvare să decurgă fără multe greutăţi!

— *Masser!* şopti Pongo. Paznic amorţit, lovit la bărbie. Acum *masser* se salvează.

— Asta n-o s-o uit niciodată Pongo, şopti Marian mişcat.

Dar ne găseam încă-n cuşti. Salvarea ne era aproape, la îndemână, dar nu era încă înfăptuiră. Pongo nu ştia cum să ne scoată din cuşti pare-se.

— Pongo, apasă pereţi, spusei în sfârşit, după ce lumină cu lampa sa de buzunar în jur. Îşi propti umărul în peretele din lemn şi apăsă cât a putut de tare.

— Unde sunt membrii „Ligi Panterelor", întrebai eu, întrucât mi se păru curios că Pongo se mişca atât de liber pe aici, fără să ia în socoteală faptul c-ar putea fi oricând surprins de aceştia.

— Pongo dat de ştire *Masser* Brown, care cu soldaţi este pe drum, ne şopti uriaşul negru.

Era un om pe cinste camaradul nostru negru, un om pe care te puteai baza în toate privinţele, un om care făcea lucrurile potrivite la timpul potrivit.

După câteva opinteli zdravene, lui Pongo îi reuşi să-ndoaie puţin o latură a cuştii. El îşi alesese ca ţintă cuşca în care stătea Marian. Îşi deschise larg braţele pentru că Marian să poată sări afară. Acum veneam eu la rând.

După ce am fost din nou liber, mi-am îngăduit puţin răgaz pentru a-mi reveni, cu această ocazie, descoperi că aveam armele încă la mine, dar nu şi muniţie.

Da, luaseră muniţia deşi ne lăsaseră pistoalele. Şireţi oameni! Pistoalele noastre nu erau decât simple jucării.

— Ei ce facem acum Mariane?

Prietenul meu se strecoară spre uşă şi pândeşte încordat. Nu prea avea încredere în pacea ce domnea afară şi avea dreptate. E drept că nu ne mai aflam în spatele gratiilor dar nici nu eram în libertate.

Nici azi nu-mi pot imagina cum s-a întâmplat, dar când Pongo îşi mai lăsă odată fascicolul luminos al lămpii sale de buzunar să străbată spaţiul hangarului, descoperi cu surprindere că una din cuştile cu pantere era goală. Zăbrelele erau trase şi-acum felinele se pregăteau să sară asupra noastră.

Marian şi Pongo stăteau în dreapta. Pongo ţinea de zgardă la Maha. Era atât de surprins de întâmplare, încât în primul moment nici nu ştia ce se petrecuse cu adevărat şi asta

înseamnă mult, când e vorba de uriaşul nostru. În stânga apăruse ca din pământ di indieni care rânjeau bucuroşi, asmuţind panterele împotriva noastră. Nici nu mai era necesar să le aţâţe pe cât erau „pisicile" astea de pornite.

Din fericire erau doar cele cinci pantere din cuşca lui Marian acre pufăiau gata de atac. Treptat Pongo îşi reveni din buimăceală. Îi dădu imediat drumul lui Maha care luă parte la luptă. În secunda următoare uriaşul cuţit de spintecat rechini luci în mâna uriaşului. De două, de trei ori, străbătu aerul oţelul ascuţit. De asemenea noi, puserăm mâna pe pumnale. Cuţitele erau singurele noastre arme de nădejde şi-n lupta corp la corp trebuiau să-şi dovedească utilitatea.

Deodată uşa hangarului se deschise ca prin minune, cei doi indieni dispărând. În lumina palidă a razelor de lună, care cădeau parţial şi în spaţiul hangarului am văzut cum una din pantere era pe punctul de a face un salt asupra-mi. În acelaşi timp am văzut – deşi nici un indian nu se mai afla în încăpere – cum, gratiile celei de a doua cuşti se ridică şi ultimele cinci pantere săriră afară după o oarecare şovăială.

Împotriva celor zece pantere eram pierduţi, întrucât cum am putea noi să ne apărăm concomitent? Maha era prea mic şi prea slab în lupta cu panterele şi primise deja câteva răni serioase. Acum se lupta cu una din felinele cele mai mari, se muşcau reciproc, valsând de colo-colo, una în jurul celeilalte. Dar credinciosul ghepard nu era o pereche potrivită pentru un asemenea adversar.

În acest moment izbucniră de pe acoperiş, trase-n jos, printr-o spărtură o salvă repetată de-mpuşcături. Erau trase de un trăgător de elită pentru că după fiecare dintre împuşcături una din pantere se zvârcolea şi rămânea nemişcată la podea. Cine trăsese salvele astea, încă nu ştiam. Înc-o salvă urmă ucigând ultimele pantere. Şi acum nevăzutul puşcaş nu se arătă. Sângele-mi curgea şiroaie de la o rană primită la mână. O „pisică" mă zgâriase destul de rău şi nici Marian nu scăpase cu faţa curată. Dar ce se întâmplase cu Pongo?

Era mai mult decât o minune cum izbutise uriaşul negru să se apere de atacul panterelor care săriseră asupra-i. El o sugrumase pur şi simplu şi acest lucru nu-i stătea-n puteri decât lui Pongo. Dar până şi el sângera din câteva răni, dar se pare că nu se sinchisea de ele, râse numai şi ne arătă şirul de perle al dinţilor săi albi.

— Păcat de blănurile astea frumoase, spuse el.

Păcat era şi de superbele animale. Dar unde rămăsese salvatorul nostru?

— *Masser* Brown a tras de pe acoperiş, ne-a spus Pongo în momentul următor şi ieşi ca o vijelie din hangar afară.

Reintră aproape imediat înăuntru, deoarece în grădină începu o canonadă de împuşcături, de parcă o întreagă bătălie era în curs de a începe. Comenzi militare energice fură întrerupte de strigăte de furie şi durere. Vocea comandantului de poliţie Brown se auzea din când în când. Brown părea să fi venit cu-o trupă serioasă de oameni încoace pentru a sfârşi odată pentru totdeauna cu membrii „Şcolii Înţelepciunii" şi „Ligii Panterelor" mi se strângea inima când mă gândi la câte sacrificii de vieţi omeneşti se preta lupta pentru libertate, acum şi în viitor.

Brown nu părea să aibă nici-o milă – şi nici indieni. Acum se dovedi că întreaga proprietate mişuna de indieni. Veneau aici din toate părţile şi înainte de-a ne da seama cum, hangarul nostru deveni teatrul de război. Trebuia să ne apărăm pielea cât puteam mai bine.

Pongo, camaradul nostru credincios care nu spunea prea multe, dar făcea în schimb multe, ne aprovizionă între timp cu muniţie. El singur ştia de unde le luase şi nu era momentul să-l întrebăm. Am căutat să păstrăm şi-acum neutralitatea între cele două tabere şi n-am atacat noi înşine ci am răspuns pur şi simplu atacurilor. Din ce în ce mai mulţi indieni apăreau pe teatrul de luptă. Se părea că acum în acest ceas al zorilor întreg Nagpurul era în picioare.

Lupta fu crâncenă şi se-ntindea mereu. Am fost de mai multe ori asaltaţi şi pe punctul de a fi copleşiţi. În acest moment am făcut cu mine însumi un legământ să-l rog pe Marian să părăsim India şi să căutăm ţări cu un alt ţel călătoriilor noastre.

India, ţara frumoasă a miracolelor! Ţară de vrajă! Ţară cu atâtea minuni şi fapte inexplicabile! Înţesată de secrete străvechi şi istorie.

Ţară a contrastelor şi-n armonie, a junglelor şi mlaştinilor, cu animale sălbatice pe care rareori europeni au prilejul să le vadă, cu oameni buni şi înţelepţi! Acum însă parcă a intrat diavolul în mulţi dintre aceştia. Se va dezlănţui totuşi pârjolul care plutea de multă vreme în aer? Ura împotriva Angliei era adâncă, cum se vor termina toate într-o bună zi?

Mr. Brown era un om al faptelor. Vocea lui se făcu din nou auzită, încurajându-şi oamenii. Treptat bătălia se mai linişti. Se părea că victoria englezilor era asigurată, dar cu ce preţ. Câte victime plătiseră cu viaţa?

Se făcuse oare dimineaţă? Atât de repede, dar atunci de unde venea iluminarea asta? Deasupra capetelor noastre

începu să trosnească şi să pârâie. Indienii în deznădejdea lor dăduseră foc hangarului! Nu numai hangarului, cum se dovedi mai târziu, ci chiar câtorva clădiri, aparţinătoare „Şcolii Înţelepciunii”.

Focul se întindea din secundă în secundă tot mai mult şi nimeni nu părea că vrea să-l tăgăduiască.

Din fericire vântul nu bătea în noaptea asta, iar Nagpur se afla totuşi la doi kilometri depărtare, astfel că oraşul nu era în pericol.

Nici măcar incendiul nu-i determinase pe indieni să cedeze, ci luptând în adevăratul sens al cuvântului până la ultimul om.

Ne-am năpustit afară din hangarul în flăcări şi pot spune că tocmai la timp pentru că câteva clipe mai târziu acoperişul se prăbuşi acoperind fiarele moarte şi îngropând duşmani şi prieteni sub dărâmăturile arzând. În grădina alăturată se părea c-a trecut pustiul. Încă mai luptau printre răsaduri de flori şi parcele de iarbă oameni obosiţi dar înverşunaţi în această încleştare mortală, luminaţi de flăcările care cuprinseseră hangarul din trei părţi deodată.

În Nagpur se declanşase alarma de pompieri. În câteva minute sosiseră şi pompierii militari. Apeluri telefonice se făcură aşa cum am aflat mai târziu – în această oră şi la alte garnizoane a fost o noapte a groazei aşa cum nu mai trăisem în India.

Până la revărsatul zorilor dură lupta cu restul indienilor. O parte din aceştia rămaseră în clădirile cuprinse de flăcări şi traseră de-acolo neparticipând la lupta corp la corp, înconjuraţi de flăcări din toate părţile. Alături continua şi lupta împotriva elementului natural dezlănţuit – focul. Apă exista destul în apropiere astfel că pompierii n-au trebuit s-aducă şi să lege furtunuri suplimentare. Noaptea de groază trăită la Nagpur ar fi putut fi semnalul declanşator al răscoalei în toată India. Noi alături de Pongo ne-am adus contribuţia ca această revoltă să rămână localizată aici. Înfrângerea deplină pe care-o suferise Liga Panterelor a contat ca un serios avertisment dat altor organizaţi similare din alte oraşe.

Victoria a fost a trupelor regulate dar scump plătită. Zece poliţişti şi-au pierdut viaţa aici Maha, ghepardul nostru şchiopăta jalnic în urma lui Marian. Abia acum ne puteam ocupa de rănile sale.

În sfârşit am dat de Mr. Brown care sângera dintr-o rană la frunte, cu uniforma mototolită şi murdărită. Faţa şi mâinile îi erau acoperite de funingine şi pârlite destul de serios.

— Cine şi-ar fi putut închipui, ne strigă el răguşit, în vreme ce ne dădea mâna. Dacă aş fi bănuit numai, n-aş fi îngăduit să veniţi încoace.

Marian îşi şterse sudoarea de pe faţă deşi cu asta nu se făcuse mai curat şi spuse:

— Că sub faţada „Şcolii Înţelepciunii" se ascundea „Liga Panterelor" n-am bănuit-o nici eu. S-a găsit cadavrul lui Napir Sunda?

— Napir Sunda? Cine-i ăsta?

— Preşedintele mişcării „Ligii Panterelor", care voia să abordeze lupta pentru neatârnare a Indiei prin noi metode. Care ar fi fost să fie astea, poate nu vom şti niciodată.

— Da, răspunse Mr. Brown, a trebuit să dăm tot ce aveam în această bătălie. Crede-mă domnule Farrow, luptele astea nu-s o plăcere pentru nimeni. Oricum omul are o singură viaţă. Dar e mai bine ca într-o luptă să se piardă o sută de vieţi decât în toată ţara sute de mii. Dacă aţâţătorii la revoltă ar suferi întotdeauna un duş rece ca ăsta, nu le-ar mai veni prea curând cheful să mai încerce a doua oară. Indienii trăiesc destul de bine sub administraţia noastră. Crize ca astea sunt răspândite-n lumea întreagă şi nu se rezumă doar la India; nu suntem singuri răspunzători de declanşarea acestora.

— Am ajuns din nou pe terenul lunecos al politicii, dragă domnule Brown, zâmbi Marian şi această temă o evităm de regulă cu cea mai mare plăcere. Ne-am păstrat de partea dumneavoastră întrucât era de înţeles. În acest caz nu ne-am condus după dreptate sau nedreptate ci după raţiune care ne-a obligat să fim de partea dumneavoastră.

— Pur şi simplu raţiunea şi nu altceva, domnule Farrow?

— Puteţi să-i spuneţi în acest caz special şi instinctul de conservare domnule Brown. În orice caz dacă nu aţi fi apărut la timp şi aţi fi tras minunat de sus de pe acoperiş, panterele ne-ar fi sfâşiat fără îndoială.

Pongo caută împreună cu Maha printre dărâmături şi se pare cu-n anume scop. În cele din urmă veni, scuturând din cap.

— *Masser,* Napir Sunda nu este printre morţi.

— De unde ştii tu asta Pongo.

— Pongo l-a văzut când s-a întors din hangar şi l-a recunoscut apoi. Napir Sunda nu, printre morţi!

— Ce spune acolo prietenul dumneavoastră negru, întreabă acum Brown, care nu pricepea nimic.

— Pongo spune că liderul Ligii Panterelor, directorul actual al „Şcolii Înţelepciunii" nu se găseşte printre cei

morţi. Ăsta nu mi se pare de bun augur.

— La dracu'! scrâşni şeful poliţiei. Asta ar fi chiar fatal pentru noi, pentru că omul va continua cu siguranţă în altă parte să sfârşească ceea ce a început aici. Este întotdeauna rău când şeful unui complot nu este scos din cursă. India se aseamănă cu o Hidră cu o mie da capete şi dacă-i tai unul cresc o sută la loc. Voi să eliberez un mandat de arestare pentru Napir Sunda oriunde s-ar afla el. Dar că va avea succes mă îndoiesc, dar trebuie totuşi încercat să fac ce se cuvine. De peste zece ani India fierbe ca un cazan. Acum trebuie să plătim faptul de-a fi folosit mercenari asiatici împotriva europenilor în războiul mondial trecut. Acum îşi îndreaptă armele pe care i-am învăţat să le mânuiască împotriva noastră.

Marian îşi ridicase puţin casca colonială de pe creştet.

— Cu îngăduinţa dumitale ne-am reîntoarce acum în oraş şi-am, face bine dac-am merge acasă la bungalowul dumneavoastră. Soţia, doamna Brown se va speria dacă va vedea figuri noi, dar….

— Soţia mea vă va primi cu braţele deschise. Haideţi să fiţi supuşi de-ndată atenţiei doctorului, sunteţi răniţi? Asta e valabil şi pentru Pongo şi Maha care a primit văd, câteva îngrijiri preliminare. Avem un doctor veterinar de nădejde în Nagpur. Vindecă-totul. La revedere domnule Farrow! Ne vom întâlni astă seară la o ţigară bună, acasă la mine şi vom mai sta de vorbă.

Ne-am bucurat când ne-am văzut în fine pe drumul spre oraş. Pompierii nu putură salva mult din lanţul de clădiri care alcătuiau „Şcoala Înţelepciunii". Ce-a fost de ars a ars.

*

* *

Doamna Brown ne primi într-adevăr cu cea mai mare amabilitate şi ne înconjoară cu toată atenţia.

Ne-am curăţat rănile şi zgârieturile şi nici Maha nu a fost uitat. Soţia colonelului Brown se bucură nespus de mult când află că soţul ei este bine, sănătos.

Era o doamnă excepţional de drăguţă şi tânără şi fermecătoare căruia trebui să îi povestim în amănunţime ce-am întâmpinat la „Şcoala Înţelepciunii".

Timpul s-a scurs repede.

— Şi-acum unde vă veţi continua călătoria, domnii mei, întreabă doamna Brown.

— Vrem să mergem mai întâi în oraşul Lucknow, stimată doamnă, răspunse Marian.

*

* *

N-am bănuit atunci că şi în oraşul Lucknow ne vor aştepta aventuri care însă vor fi şi mai teribile decât cele trăite la „Şcoala Înţelepciunii”.

Aventurile noastre trăite în oraşul Lucknow vor fi povestite în volumul următor intitulat: PREOTUL DIN BHIWA.

Sfârşitul volumului: **LIGA PANTERELOR.**

În numărul următor:

BADY, LEOAICA SENEGALULUI.

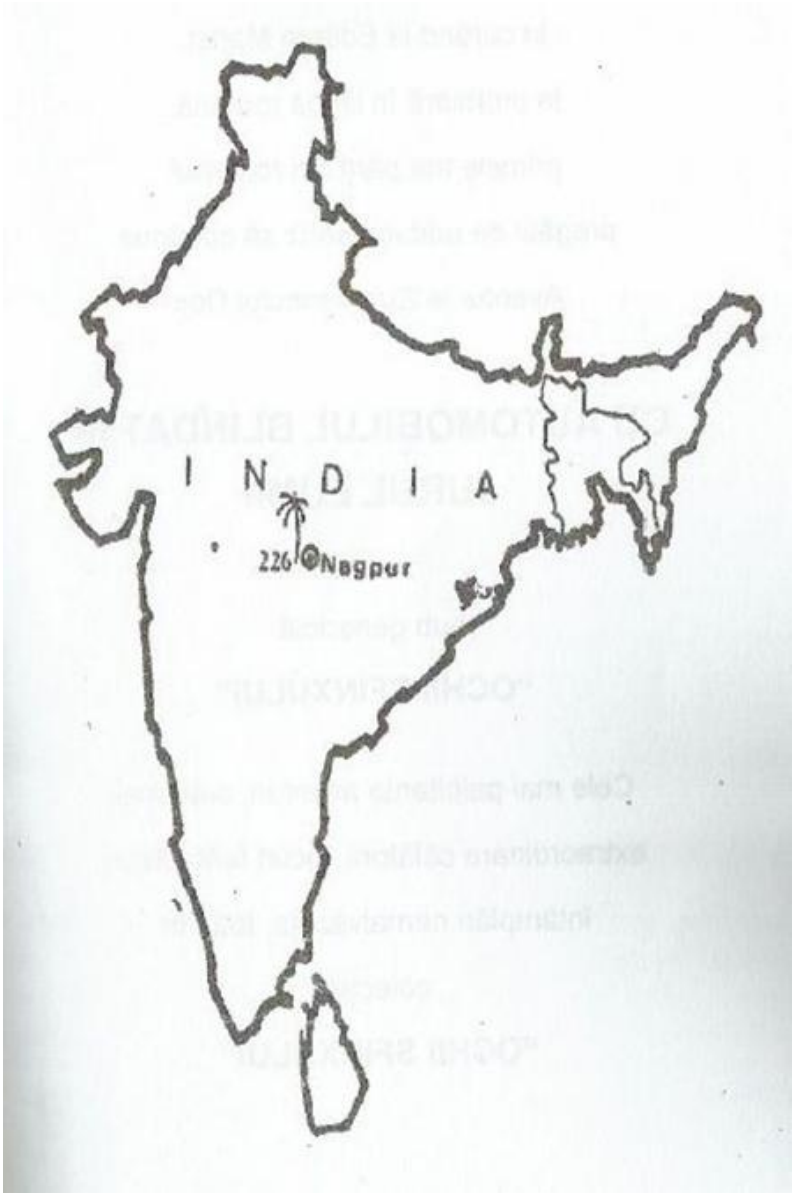
I N D I A
226
Nagpur

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro